

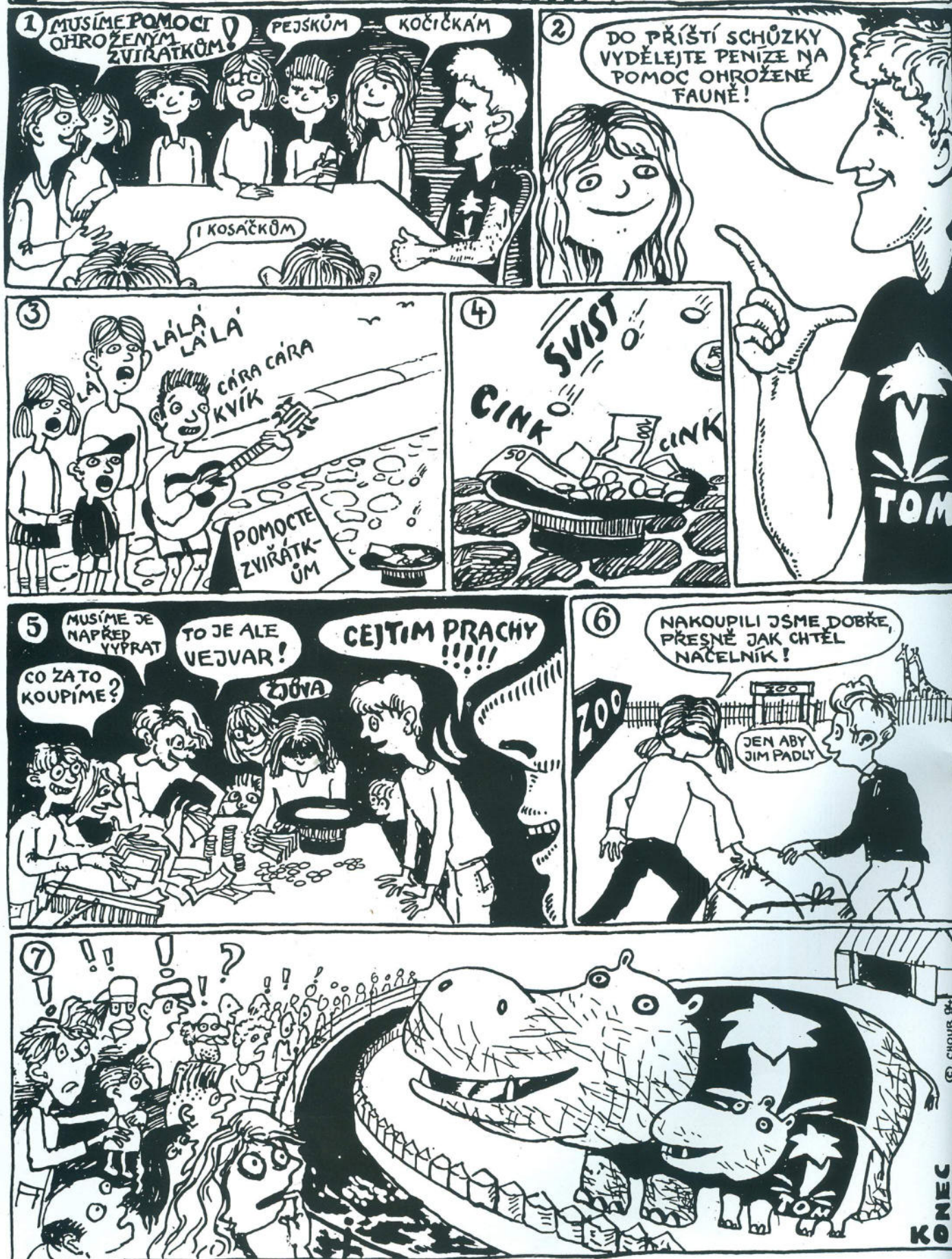
TOMÍK

Časopis turistických oddílů mládeže

SRPEN 94

ZVÍŘÁTKÁRNA

Za odkazem ing. Řopíka

Zasílám vám zajímavý námět na jednodenní či dvoudenní výlet. Nabízím pouť za stavebními památkami Náchodska, proslulými domečky ing. Řopíka. Málokdo však ví, o jakou raritu se vlastně jedná. Ing. František Řopík byl ve zdejší chudém kraji průkopníkem moderní architektury zaměřené převážně na domky pro nemajetné nebo málo zámožné stavebníky. V době dozvuků světové hospodářské krize byl mladý inženýr zaměstnán u stavební firmy Kohlček a Kysela. Projektovat zde pouze drobné stavby, o významnější zakázky byla nouze. Svou proslulost získal Ing. Řopík projektem malého, zato však levného a bytelného domku. Od běžných staveb se domeček velmi lišil: požadavek co nejmenších tepelných ztrát byl řešen velmi malými okny a částečným zapuštěním stavby pod úroveň terénu. Dalším radikálním prvkem bylo upuštění od zástavby v centru obcí - všechny domečky byly situovány ve volné přírodě a ve značných odstupech od sebe - Řopík tvrdil, že není dobré, když si sousedi hledí do oken. Zásada LES - VZDUCH - SAMOTA byla posvátná, nejmenší vzdálenost domků od sebe byla 200 metrů, někdy i více, vždy však na dohled. To proto, aby si sousedi mohli v případě potřeby pomoci. Zde je patrná druhá Řopíkova zásada: SOUSED SOUSED A BRAŇ, VŠAK NESVÁRU SE CHRAŇ.

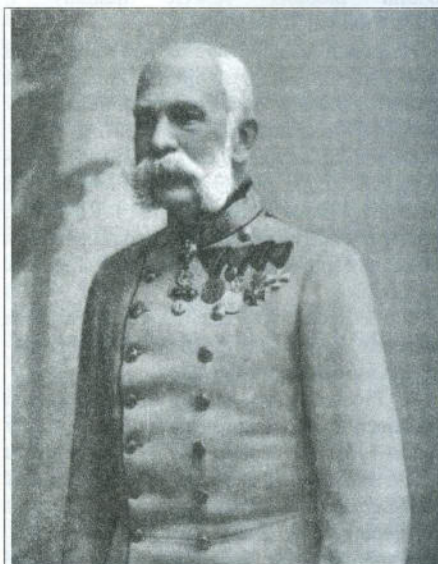
Kompletní řady domků jsou dnes ještě lépe patrné než kdysi - les mnohde ustoupil, stavby však stojí bez jediné trhlinky a opravy jako by byly postaveny včera. Jsou totiž celé ze železobetonu, postavené vcelku, včetně střechy, oken a dveří. Solidnost konstrukce způsobila, že několik pokusů o domovní loupeže skončilo naprostým nezdarem - lupiči si na domcích doslova vylámali zuby. Drobný nedostatek - chybějící komínové těleso, byl již u typu "III G" odstraněn. Také požární odolnost domečků se ukázala jako vynikající. Zatímco původní lidové chalupy hořely jako vích, u Řopíkových domků skutečnost překonala všechna očekávání. Nemělo co hořet. Z místních novin té doby se dozvídáme o sebevraždách několika noto-

rických žhářů. Ke kladům patřila i krátká doba výstavby. Stát poskytl nezaměstnaným volnou parcelu, plány, materiál. Stavební práce pak probíhaly svépomocí. Betonáž netrvala déle než tři dny a bydlelo se. Svahy Orlických hor brzy nevtřavě zdobily Řopíkovy chaloupky. Díky nízké siluetě a promyšlenému systému maskování dokonale splývaly s okolní přírodou. Bytový problém v tomto kraji neexistoval. Z Náchodska se tento typ výstavby rozšířil i do hlubokého vnitrozemí. Tak krásného úspěchu se nedopracoval ani Francouz Le Corbusier - nadšený propagátor železobetonových monolitických staveb. Na sklonku třicátých let přišly ke slovu i jiné, již větší Řopíkovy budovy. Na vrcholcích kopců, situovány do míst s kouzelným výhledem, byly postaveny společenské domy, nemocnice, divadla, obchodní domy i sklady. Všechny nesly tentýž nepopiratelný rukopis svého tvůrce - většina pater skryta pod zemí, malá okénka, fortelná konstrukce. Před válkou byly jakési úvahy využít domků i staveb pro veřejnost k vojenským účelům, Mnichovská dohoda a zábor pohraničí však učinily těmto nápadům rázný konec. Dnes jsou stavby nevyužívány, ačkoliv technický stav je většinou dobrý. Nebylo by lépe vrátit se ze zakouřených a nezdravých měst zpět, do hájemství přírody? Jistě, ale větší na z nás je již příliš pohodlná a komfort, jaký poskytují tradiční sídla, by neopustila. Přesto se alespoň o víkend vydejte na turistickou trasu, vždyť velké budovy jako Ovčárna, Hůrka, Cihelna, Adam, Dobrošov či Hanička jistě stojí za vidění. A na malé "Řopíky", jak se dodnes domkům familiérně říká, se snadno doptáte.

• Jiří Chour

z obsahu

- ♣ Zprávy z ústředístr. 4
- ♣ Ostravští tomícistr. 7
- ♣ Jeleni na tábořestr. 8
- ♣ Zahraničístr. 13
- ♣ Dvojstrana pro vodákystr. 21
- ♣ Non-stop cyklopřejezdstr. 24
- ♣ Z vandrovni knížkystr. 28
(vyhodnocení loňské soutěže)

*Kterak zvolská Dráča bojovala proti Habsburkům
!Čtěte! na straně 5 - 6!*

Řopíkův sroubek Lanýž poblíž Liptákova (1936)

TENTOKRÁT BUDOU NEBÝVALE STRUČNÉ:

● Ještě před prázdninami se sešlo v Praze **předsednictvo asociace**. Zabývalo se návrhem na zakoupení základny - chalupy na Bobku. Definitivní rozhodnutí padne poté, co zástupci oddílu předloží veškeré doklady o majetkoprávních vztazích.

Na pořadu jednání bylo rovněž vybavování oddílů materiálem a vyhlášení konkursů na zřízení základny asociace. Podmínky byly uvedeny v interním zpravodaji K. R.A.

● **Předsednictvo** se zabývalo situací v oddílech, které nepracují celoročně a jejichž činnost se realizuje převážně o prázdninách. Rozhodlo, aby tyto oddíly čerpaly pouze dávky SVP a dotaci na dopravu na tábory, případně příspěvek na tábořiště.

● **Předsednictvo** vzalo na vědomí zprávu předsedy RK M. Nováčka a vyslovilo revizorům asociace poděkování.

● **Předsednictvo** uložilo T. Novotnému prokonzultovat možnost vedení pro oddíly mimo sdružení (např. u KČT), s ekonomkou MŠ. *Celkově směřuje situace k tomu, aby každý oddíl vedl vlastní účet (je možné, aby se sdružilo i několik oddílů - pozor však na přehlednost, připomínáme, že asociace má zásadně dvoustupňový systém, totiž ústředí-oddíly). Podrobné informace podáme do zimy 1994, do té doby není změna účtů žádoucí.*

● **Předseda asociace** informoval o projektu Pohádkový les, který schválilo MŠ a v jehož rámci naše oddíly mohou čerpat 1 500 Kč na akci, která je zaměřena k Roku rodiny a jejíž podmínky byly sděleny oddílům asociace dopisem.

● **Asociace** podpořila myšlenku šéfa Duhy M. Valenta na uspořádání závodu, kterého by

se zúčastnily (např. na podzim 1995) zástupci všech sdružení bez rozdílu zaměření. Garanci za tuto akci by pro rok 1995 převzala Duha.

● **Jirka Homolka** informoval o uzavření smlouvy s partnerskou ruskou organizací Laboratoria příklučení - Dobrodružná turistika.

Helena Landová informovala o jednání s partnerskou organizací v Polsku, ve Varšavě (8.-12. června 1994). Na adresu Rady Programowej Młodzieży Szkolnej bude pravidelně odcházet Tomík.

● **V. Hrobský** informoval o možnosti získat pro oddíly knihy - zájemci, zkuste volat nakladatelství Ivo Železného, ing. Koliše na tel. 02/24214669.

● **Předsednictvo** pověřilo TN, aby se pokusil sejít se během léta s ing. Havelkou, předsedou KČT, a rokovat o styčných a třetích bodech mezi oběma organizacemi, zejména pak o připravované smlouvě mezi asociací a KČT.

● **J. Urbanová** informovala o svém úmyslu ukončit pracovní poměr v KČT.

ZPRÁVA O REVIZÍCH HOSPODAŘENÍ ODDÍLŮ

● **Revizní komise Asociace TOM** zahájila po sněmu svou činnost a nyní již máme první výsledky z revizí oddílů. Podle informací od čtyř revizorů vypadají výsledky takto:

- byla snaha kontaktovat 12 oddílů, ovšem čtyři se vůbec neozvaly a u dalších dvou je již termín revize dohodnut. Revize hospodaření se tedy uskutečnila dosud u šesti oddílů TOM:

2504 Cestovatelé J.M.P. Jáchymov
3002 Chropyně
4101 Modré slunce Olomouc
4901 a 4905 Kralovice
7312 Zlaté šipy Valašské Meziříčí
50186 Praha 1

- většina problémů, které oddíly měly s vyúčtováním loňské přímé dotace vyplývala z toho, že některé oddíly nemají svůj vlastní účet a hospodaří na účtu TJ. Vedoucí pak také mají s účtováním malé zkušenosti a neví, jak jednotlivé oddílové akce do účtování zahrnout.

- dva oddíly měly loni malý obrát na to, aby vyúčtovaly celou přímou dotaci. V jednom případě hradí oddílu veškeré náklady TJ (vlastní autobus i vlastní tábořiště), ve druhém pak má oddíl prostředky i od sponzora na stejné účely.

Revize ovšem budou pokračovat i nadále.

Hlavním úkolem revizorů je metodická pomoc vedoucím a jejich hospodářům. Revizori také za zjištěné nedostatky prozatím neukládají žádné sankce. Nemějte tedy z revize žádné obavy, pokud si vedete hospodaření přehledně a podle pokynů z ústředí.

Mojmír Nováček, předseda RK

Upozornění: **Předsednictvo** naléhavě upozorňuje oddíly, aby spolupracovaly s revizory. Kontaktuje-li oddílového vedoucího kdokoli z RK, prosíme, nenechte jeho výzvu bez odpovědi.

GALÉNOVA NADACE

Čísla nemusí vždy drtit. Tato hřeji:

Galénova nadace spolu s fíškusy z několika organizací a metodických směrů, propojených "Galaktickou souhrou" (dále jen GS) sleduje zvyšování (nebo i snižování) úrovně výkonů, tak jak jsem je stručně vložil ve dvou článcích minulého čísla TOMÍKa! Zde rok 1993 (Laskavý čtenář nechtě pohlédne na tabulku).

Takových položek je v žebříčku za rok 1993 sto jedenáct.

Nejde tak ani o to, kdo je silnější a lepší, ale o spolupráci, o praktické přátelství rozrůzněných (o zdravou jemnou integraci diferencovaných). To znamená např. u 1. místa spolupráce od Ostravy až po Valašské Meziříčí, že jádro a štáb GS, ač tam tvoří TOMÍCI KČT, nejsou tam jen oni! Spolupracují i s junáckými oddíly a jejich družinami, dále také s rodinami odchovanců, ba dokonce s jedním tábořícím kroužkem němčiny atd. Opačný případ najdeme na 13. příčce, kde junáci a klubisti mají iniciativu, s potěšením se k nim však přidali tomíci. Homogenní

Nové-staré Pospolitosť, koalice ap. pořadí	název-sídlo-guvernér, region	týmů	body 1993	oproti 1992
1. (1)	Čtverka + Zlaté Šipy Ostr. + ValMez	98	476	+84,5
2. (5)	Ochránci přírody Dánice Červánek JM	101	361	+149,5
3. (4)	Vontové, Rytíři, Artušovci, ASTERIX JČ	91	307	+9,0
4. (3)	Nultá stovka MH aDP Praha GALÉN P	99	301	-16,0
5. (2)	RKD=Rozhlas.Kluby Domina AKÉLA+VERON.P	127	300	-24,0
6. (-)	Sokolský pobyt v přír. Třebíč LOGAN JM	55	259	+259,0
7. (9)	22.stov.KLM + Duhy + oddílů Olom.OLÍŠ+BIG SM	56	247	+75,0
8. (8)	ČKN=Čten kluby čas. Nezbeda Napaj.HRD. SM	100	225	+47,0
9. (6)	"Bévéúčko" + spřátelení Ostrava BŘEŤA SM	46	215,5	+15,5
10. (7)	"Gabreta" Šumava, Loučovice ROBIN JČ	44	195,5	0,0
11. (-)	Nová stovka kl. Nezbedy Napaj. LEO SM	78	191	+191,0
12. (15)	Koalice klubů + oddílů + Duhy Náchod KOLČ. VČ	45	182	+97,0
13. (-)	Junácké a foglarovs. Plzeňsko TONY ZČ	38	176	+176,0
14. (14)	"Wakanda" slovens. kluby Bratisl. MEDV S	52	160	+74,0

jsou v klubech rozhlasového Domina a při časopisu Nezbeda. Pozoruhodná je skutečnost, že ze 14-ti na čelných místech je pět severomoravských společenství, což se i z dob illegality zatím nemění už několik desetiletí. Rozdíl jsou však neustále menší a menší, nu a žádný velký region nechybí. Nejvíce pospolitostí vedou junáci - 22. Až na třináctou příčku nevedou ve špičce žebříčku, zřejmě proto, že dávají přednost více pospolitostem s menším počtem buněk... I to je velmi zdravé, ovšem projevy síly k spolupráci by měly být ještě mnohem výraznější. Jde též o československou a evropskou tradici vzájemnosti.

K tomu připojuji dvě adresy: Medvědi, čp. 486, 798 27 Němčice nad Hanou. To jsou distributoři brožury GENERACE - Životní výhry po 16 Kč, kde je vše vysvětleno podrobně.

Nu a druhá adresa je moje: Jan Šimáně, Ruská 194, 100 00 Praha 10, kde odpovím další dotazy.

Galén

Důležitý dodatek: Nadace skutečně není jen na papíře. Koncem roku (až se nahromadí úroky), udělí Ceny GS v hodnotách 3.000,-, 2.000,- a 1.000,- komunitám na prvních třech místech. Ať se necení jen tenis, hokej, auto-závody...

DRÁČATA PROTI HABSBURKŮM

Jak jsme začínali, aneb
"Jednou plác mě přes
rameno Johnny
zvaný Knecht"

Tak asi takto jsme založili s mou druhou dračí hlavou bandu Zvolských dračat.

V srpnu roku 1991 visel u nás v obci na prodejně letáček, že bláznivá duše jménem Lenka hledá stejně postiženého pro vedení oddílu dětí. Ozvala jsem se. Když mě Lenka spatřila, prohlásila: "Ahoj, ty jsi se docista pomátla, jak to chceš stihnout?" Proč? Za ruku mi vláda má jeden a půlletá dcerka Eliška a téměř před sebou jsem valila bříško v 9. měsíci těhotenství. A Lenka sama měla s sebou čtyřměsíční Manku. Jak to budeme zvládat se dvěma kočáry, vždyť se nikam nedá jít do terénu. Ale dá. (Všem matkám na mateřské dovolené doporučujeme založit oddíl, je to báječně zpestření). Úlek byl tedy za námi a my se s Lenkou pustily do práce. Já se 14-ti denním zpožděním - narodilo se mi malé Drače Honzík. A už to letělo. Letáčky do školy o tom, že hledáme správné holky a kluky pro jakýsi oddíl. Neznámo ještě pod čím bude. Zda pod ČSOP, TJ, Skauty či TOM-KČT. Zvítězil TOM. Naše obavy, abychom nabraly alespoň 5 dětí z obce, byly zbytečné. Na první informativní schůzku jich přišlo 30. To jsou snad všechny děti z vesnice. Pozn. také když jedou Dračata na výpravu, říká se, že se obec vyliční. Rokovali jsme o názvu. Napadl mě název Dračata. A proč vlastně ne, prohlásily děti. Sídlíme na skále Zvolské Homole, rozpustili a dovádívají jsme také, akorát nebaštíme princezny. Tak tedy Dračata. Slétávali jsme se 1x týdně v úterý a 1x do měsíce byla výprava do okolí Zvole. Výpra-

vy musely být pochopitelně sjízdné s kočárky. Někdy však byl terén takový, že museli nastoupit oddíloví nosiči (kluci), kteří zdatně přenesli kočárky i s mrňaty přes popadané kmeny stromů, potoky apod. Byly to výpravy za humna, ale krásné. Děcka byla vděčná za každou hru a zběsilý nápad našich Dračích hlav.

Celý rok nás provázela kamarádka Veverka Zrzečka se svými přáteli z lesa a její bodování v podobě lískových oříšků. V létě se jelo na náš první letní tábor - sice také za humna, do Skalska u Jílového u Prahy cca 15km od Zvole. Dále jsme si s Lenkou netroufily, s ohledem na naše malé sviště, které hlídaly naše hodné babyčky. Přestože s námi jeli velcí pomocníci, má sestra Mateřídouška a kamarád Višeň, organizace tábora byla na nás dvou a při mrňatech bychom se naplno nemohly věnovat Dračí bandě. První společné táboření se báječně vydařilo. Většina Dračat poprvé spala pod stanem, poprvé slyšela divoké prasečí chrochtání za táborem, poprvé se statečně ponořila do

tmy při stezce odvahy a učila se rozeznávat zvuky nočního lesa...

Druhý rok jsme jeli po vzoru Indiánů z Utahu. Bodováním byly dřevěné korálky. Výpravy se stávaly zajímavějšími, neboť naše dračí lety začaly směřovat dále do hlubin naší vlasti (Brdské hřebeny-Všenory, Český Kras - TZ Paraple), což byly vícedenní akce, které jsou vždy zábavnější a nejlépe o půlnoci, když se hraje na vraha. Náš celoroční program se pomalu začal hustit. Zúčastnili jsme se Velikonoční výstavy v muzeu v Jílovém u Prahy s naší Mařenou - Mořenou neboli Smrtkou, kterou každý rok vynášíme na Smrtnou neděli ze vsi a upalujeme v požární nádrži, včetně májeme jednoho z Dračat. Tato akce se stala tradiční, rádi bychom postupně obnovili vesnické zvyky, které upadly v zapomnění. Letos jsme k Mořeně přidali ještě Masopustní průvod (v únoru) obcí v maskách a odpoledne pro všechny děti a rodiče ze Zvole a okolí Masopustní bal s tombolou. Mezi další akce patří pořádání Dětského dne, spolu s TJ Sokol Zvole.

Letní tábor v roce 1993 jsme zbudovali na jedné louce v Brdských lesích u vsi Světlav. Bylo to opět 9 krásných dní plných smíchu a pohody. Tentokrát s námi už byl náš Dračí potěr (Eliška, Manka a Honzík) a táboření zvládli na jedničku. Vždyť zvládali dokonale průpravu v akcích během roku.

Letos naše Dračí banda vlétla do třetího roku svého působení na Dračí skále Zvolské. Protože v září 1993 se přihlásili další kulišáci a věkově rozdíl byl veliký, rozdělili jsme s Lenkou oddíl na dvě poloviny. Malé Orlíky 2.-5. třída (vede Lenka s Jítou, nová duše a třetí Dračí hlava).

Slétávají se každé pondělí od 16.00 do 18.00 hodin v naší nové klubovně (poskytnuta třída naší hodnou paní ředitelkou ZŠ), ale jsme o schůzkách venku v lesích, které máme za vsí. Druhá část oddílu, vysloužilci 6.-8. třída, se slétávají pod Želviným a Monsignorovým (17 let) vedením v úterý od 16.00 do 18.00 hodin. Celý rok jsme přenesli do doby Přemysla Otakara II. Orlici jsou bodováni tzv. Bobíky a Vysloužilci zakládají obci Zvol. Tato byla opravdu založena v době vlády krále železného a zlatého. Za své bojové a soutěživé skutky jsou odměňováni středověkým platidlem Brakteáta (rozjeté zátky od lahví). Za ně si potom nakupují pozemky, chalupy, dobytek, lesy, rybníky, polnosti a nakonec i živnosti (rychtář, škola, kostel, hokynářství, krčma, šatlava, kovář apod. a samozřejmějme mezi sebou obchodují se svým nakresleným zbožím. Tržní hospodářství ve středověku, to je ono. Pan Klaus by z nás měl radost, mohl by se přijet inspirovat. Vše se zapichuje špendlíky do mapky a v klubovně nám už na zdi roste docela pěkná obec. Vítězem se stane na konci roku ten, kdo bude vlastnit největší majetek (hotovost + nemovitosti). Nejraději mají Vysloužilci trhy, plné smlouvání, nabídek, a to se teprve projevují dravé či tiché povahy.

Za největší a nejuspěšnější akci naší Dračí bandy v tomto roce považují HORY 94 - aneb VÁLČNÉ TAŽENÍ DO HOR RÝBRCOULSKÝCH PROTI HABSBURKŮM.

To přinesl jednoho dne 5. března L.P. 1994 rychlý posel našeho krále Přemysla Otakara II. povolávací listinu pro statečné bojovníky a samaritánky do boje proti vojsku Rudolfa Habsburského, který chce zpět dostat zemi Rakouské. Přihlásilo se 25 statečných bojovníků. V sobotu 5.3. jsme naskákali do plechového oře (autobus TJ Sokol Zvole), který nás dovezl do výcvikového tábora - Krkonoše, Pomezních bud. Zde se narukovaní válečníci měli týden cvičit ve sjezdu a běhu na lyžích a nakonec táhnout do boj e. Byla to od nás docela odvaha. Téměř třicet dětí ze Zvole nebylo nikdy na horách, natož stálo na lyžích, ale o to byla větší legrace. Zdatné lyžaře sjezdaře si vzal náš muž Tomáš, který se odhodlal vyrazit s námi do boje, jinak je totálně zaneprázdněn prací, jsi v záložní zářez začátečníky. Naše váleční s těmi dřevěnými prkny jsme opravdu zvládli s nadšením a legrací. Odměnou mi byla na konci týdne věta Standy: "Díky Želvě mě dnes poslouchají lyže, které mě na začátku týdne vezly neznámo kam a teď už sjeďu celý kopec a někdy se to povede i bez brzdění kotvou (sed na zadek). Toto je myslím ta největší odměna za celodenní lumpačení s Dračí bandou. Bežkáře si vzal Standa (tatínek Standy) a Mluška (maminka Pepy) a brázdili Krkonoše.

Večer jsme trávili v krásné chaloupce pro 30 upsalů při hrách, soutěžích, diskotékách. Jeden den jsme se zdatnými lyžaři navštívili zimní lyžařské středisko - Pec pod Sněžkou a jezдили sjezdovku Zahrádky. Byla taková milha, že si nebylo vidět na špičky lyží. A jediné dobře. Možná, kdyby taková Zdenča viděla, co jede za svah, v životě by jí tam nikdo nedostal. Čtvrtek byl ve znamení velkých lyžařských soubojů

(slalom, sjezd, vytrvalostní běh na 3 km a střelba na Rudolfa Habsburského - vycpaný hadrový paňáček). Atmosféra závodů se nedá popsat, ta se musela zažít. Byla báječná. Bojovnost, s jakou Dráčata závodila, se opravdu nedá vylíčit. Odměnou jim pak byly čokoládové medaile, polárkový dort, tučný přísun brakteátů či bobíků, ale hlavně pocit, že jsem zvítězil sám nad sebou, že jsem se dokázal vybičovat k výkonu, poprat se, byť jsem skončil poslední. Toto bylo to krásné na celém zimním klání.

V pátek se konala velká bitva o pevnosti. Lyžovat se již nedalo, sněh už opouštěl hory Rýbrcoulské. Proto z posledních zbytků sněhu jsme stavěli sněhové pevnosti. Dračí hlavy v roli Habsburků a Dráčata v roli královských vojsk Přemysla Otakara II. - notně v přesile. Boj byl napínavý, zejména proto, že po loukách na Pozemních boudách proudilo mnoho vody a utajených potoků pod sněhem, a tak se z bitevních plánů ozývalo: "Do háje, už jsem v potoce zase až po uši, kde mám botu, a támhle plave, žbluňk, čvacht, chyt' ho vodníka", a podobně. Bitva skončila nerozhodně. Všichni jsme se dokonale vyřádili a na nikom nebyl vlasek suchý. To bude něco, usušit děti do druhého dne, aby je rodiče poznali.

Je sobota, poslední den, balíme, uklízíme, nosíme bagáž k plechovému oři. Jdu jako poslední a zamykám chaloupku 30ti trpaslíků a po tvářích mi stékají krokodýlí slzy. Proč jenom, proč! Nikomu se nic nestalo. Vše bylo perfektní. Právě proto. Byl to nádherný týden, prožitý v takové pohodě, lásce, úctě jeden k druhému, smíchu, legraci. Byli jsme jako jedna velká rodina, byť jsem tam měla svoji celou rodinku (taťku a své dva sviště). Nedá se to popsat, věděla jsem jen jedno: že po tom týdnu se mi děti vůbec nechce předat rodičům. Bylo nám spolu všem tak fajn. A pro mě osobně to bylo zdolání dalšího stupínku důvěry v sebe

samu. Nikdy jsem si nemyslela, že dokážu zorganizovat takovou "velkou" akci jako je lyžařský výcvik pro děti. A právě ve chvíli, kdy jsem zamykala klíčem tu krásnou chaloupku, vzpomněla jsem si na své rodiče, kteří mě od malička všude brávali s sebou, na vodu, na hory, do lesa, a já pochytovala zvolna rozumu, vědomosti a zkušenosti, bez kterých bych dnes těžko mohla podnikat takové vylomeniny s bandou 30ti Dráčat. A proto jim na této stránce patří velký dík. Snad i ti moji malí svištěvé, a nakonec i bezvadná parta Dračí si cosi dobrého odnesou do života z těch našich akcí, které s druhou Dračí hlavou vymýšlíme. Moc bych si to přála!

P.S. Druhá Dračí hlava Lenka čeká 5.6.94 další přírůstek do Dračí bandy, bude nás víc, nebudeme se bát princezen nic. Držme jí palce. Dík.

Želva - Iva Valtrová
TOM Dráčata 5204

Pozn: Tedy, dámy, klobouk dolů. Moc pěkně se u čte a já vám držím palce. Ted', někdy v srpnu, je Vaše Dračí banda už zase rozrostlejší a druhá Dračí hlava by se měla spojit s Honzou Zdiarským z TOM Stopaři, který by jí určitě vymyslel nějaké spešl vozítko pro dráčka na túry. .. Jen víc takovýchto "draků" v našem spolku, ahoj...

(-tom)

VITKOV 1993

Oddílová grafika TOM Ostravská čtvrka

OSTRAVŠTÍ TOMÍCI SE PŘEDSTAVUJÍ

V roce 1992 jsme založili oddíl Průzkumník Poruba. Chtěli jsme předat své zkušenosti těm mladším, aby pochopili, co je to pravé kamarádství, naučili je chovat se v přírodě, chránit ji a znát její tajemství, prostě naučit je něco užitečného pro život.

Získali jsme 25 dětí z Poruby a také klubovnu ve stejné čtvrti. Byli to všechno úplní nováčci. Rozdělili jsme je do družin, ve kterých pracují dodnes. Tak vznikli Tygři, Rysi a také dívčí Vevery. Každé družiny se ujal jeden starší kmet. Celý oddíl vedou dva jestřábi a pomáhá spousta kamarádů. Postupem času přibýlo holek a tak máme kromě Vevery ještě Lasičky. Počet kluků a holek je vyrovnaný.

Jsmo turisticko-tábornicky zaměřený oddíl, a tak většinu času trávíme na výpravách. Teorii o přežití v přírodě všichni zvládli bezvadně, i uzly, semafor, hvězdy a další. Praxe ovšem byla poněkud složitější. Vůbec nebylo lehké stavět stany, dělat ohniště, jít v dešti s bágem na zádech, balit se samostatně na výpravy. A což teprve vařit! Přesto jsme všechno postupně zvládli. Dokonce jsme se zúčastnili Uzlařské regaty. Taky pořádáme se sousedním oddílem jednou v roce veliký boj o Modrý obelisk.

Vrcholem loňského oddílového roku byl tábor. Pořádali jsme ho v Černé ve Slezsku. Bylo to něco jiného než dvou denní výpravy. Čtrnáct dní v přírodě, plno krásných zážitků, her oddílovek, písni, kamarádství. A také tvrdé práce při stavbě a bourání tábora, přípravě dřeva pro kuchyň, hlídka v dešti. Většina členů byla na takovém táboře poprvé, ale zvládli to.

Letošní rok jsme zahájili srazem oddílů na Podzámčí. Také jsme po celou zimu absolvovali akci zvanou EX 94. Byly to výstupy na vrcholy Beskyd (včetně Lysé Hory) do krásné, mnohdy však drsné zimní přírody. V únoru jsme se zúčastnili opět Uzlařské regaty.

Scházíme se každý týden a vždy se moc těšíme na léto, na výpravy a hlavně na tábor. Pod stany vyrábíme časné zjara...

Profa

"ÚNAVA NA VRCHOLU" (TOM PRŮZKUMNÍK OSTRAVA)

O našem oddíle...

Jako většina vedoucích, ani já nemluvím rád o svém oddíle, natož abych o oddíle psal do časopisu, byť je to ten náš - Tomík. No, ale nechal jsem se zlákat konkurzem a tak sedám ke stroji a píšu.

Historie našeho oddílu se začala psát kolem roku 1967-68, kdy na nové základní škole Bělský les v Ostravě Zábřehu začaly vznikat

tehdy pionýrské oddíly. Z jednoho z nich, který se jmenoval Fotoblesk a zabýval se zprvu fotografováním a turistikou, se po dlouhém vývoji vyklubal nynější oddíl. Zprvu to nebylo moc slavné - střídali se vedoucí i děti, ale v roce 1974 se dala pod vedením Jany dohromady vcelku solidní parta ze dvou osmých tříd a po roce činnosti jsme jeli na svůj první samostatný oddílový tábor v Dlhé nad Kysucou. Z dívek a hochů této generace se v dalším roce stali vedoucí družin, přijali jsme další děti z nižších tříd a oddíl se tak rozrostl a protože to většinu bavilo, oddílu se dařilo více a více. Na druhém táboře v Mladecku u Opavy se oddíl přejmenoval na Průzkumník, a tak od roku 1976 začínáme počítat oddílové roky. Teď máme už osmnáctý. Začínáme také s pojmenováváním táborů a také v té době realizujeme první celotáborové etapové hry, jako byla třeba BX z vesmíru nebo Doly krále Šalamouna. Od roku 1977 jsme v oddíle po vzoru BVÚ (ostravský oddíl) zavedli "důkazy" - z každé výpravy dostane účastník fotku s kolečkem, kde je číslo akce a datum a místo, kde jsme byli (tzv. důkaz do deníku). Nedávno jsme dosáhli čísla 553 - to je 553 sobot a nedělí v přírodě.

Dalším významným rokem naší historie je rok 1983, kdy jsme se stali celý oddíl TOMáky na TJ VOKD v Ostravě Porubě a po dalších dvou letech jsme získali na stadioně naší jednoty svoji první klubovnu! Do té doby se oddíl scházel všude možné - po třídách, venku, jak to jen šlo. Však to bylo tehdy poznat i na činnosti. Oddíl se ohromně pozvednul a získali jsme tehdy i vlastní louku na tábor - pod lípou v Černé ve Slezsku.

V osmdesátých letech jsme také vytvořili první sešitek pro členy - FANTOM (FAKta Našeho TOMu), kde jsme si sepsali pro naše členy vše podstatné o oddíle a oddílových zkouškách. Každý člen, který k nám chodí, dostane a nosí stále s sebou a postupně si plní podmínky různých našich zkoušek. FANTOM je zašitý v tvrdých deskách - musí vydržet několik let.

Přišel rok 1989 a s ním i revoluce. Ze dvaceti oddílů tehdejší PS jsme zůstali jediní a po rozhodnutí oddílové rady jsme své členství i my po předání majetku PS v roce 1990 ukončili. Zůstali jsme jen TOMem. V roce 1992 jsme se rozdělili na dvě části. V Porubě v naší klubovně teď pracuje nový TOM 4301 Průzkumník Poruba pod vedením bratří Jaglů a já začal s několika staršími hochy ze Zábřehu a hromadou nových dětí z Dubiny a Výškovic (čtvrti v Ostravě) tvořit nové dějiny TOMu 4316. Od naší zakladatelky Jany jsme získali domek ve Staré Bělé, kde teď máme novou klubovnu a za plotem louky až k řece Odře - ideální prostředí pro naši činnost. Oba oddíly už druhý rok makají samostatně a měli jsme i samostatné tábory. Velice úzce spolupracujeme, máme společné akce asi jednou za čtvrt roku, vedoucí družin z obou oddílů si navzájem pomáhají na táborech. Základna a podsady jsou společným majetkem TJ, který na střídačku využívají oba oddíly a někdy je i půjčujeme jiným oddílům.

V současné době má náš oddíl Průzkumník

Jih dvě dívčí družiny po sedmi členkách a dvě chlapecké družiny po devíti lidech i s vedením a staršími chlapci je nás čtyřicet. Dívčí družiny mají schůzky v klubovně ve Staré Bělé v úterý a chlapci ve středu. Spolu podnikáme akce do přírody každou druhou neděli či sobotu. Mnohdy ale častěji, zejména přes léto, kdy je venku krásně a ve městě nás nic neudrží...

K. Závadský - Hroch
TOM 4316 Průzkumník Jih
Ostrava

JITŘENKA NA PUŤÁKU

Jmenuji se Katka a chodím do TOMu Jitřenka.

Chtěla bych vám ukázat, jak to v našem oddíle chodí. Nevím, jestli se mi to povede vylíčit tak, abyste dostali o nás správnou představu. Tak mi držte palce. Jako každý správný oddíl vždy o letních prázdninách něco podnikneme. Většinou je to putovní tábor. A že už má náš oddíl jakousi řádku let, ustálila se pravidla, či spíše je to tradice, jak tábor vypadá. Jelikož se jmenuje PUTOVNÍ TÁBOR, tak musíme někde putovat. Vloni to byla jižní Morava, předloni Žďárské vrchy a letos, letos to bude Šumava. Už se strašně těším.

Tábor zpravidla trvá 14 dní. Nejsou to ledajaké dva týdny, ale když se to tak vezme, jsou to vlastně perličky. Jsou tak zářivé, krásné, plné radosti, života i vzpomínek. Uběhne krásný den a jako perličku si jej navléknete na šňůrku. A po čtrnáctém dni máte šňůrku navléknutou a už stačí jen udělat uzel. Korálky jsou u nás v podobě deníčků, které si musí každé dítko vést. A po táboře má nádherné vzpomínky na každický den.

Tábor začíná druhý týden v červenci, ale... Zase je tady jedno nedokončené ALE. Tak tedy "ALE" pro naše vedoucí. Začíná již někdy koncem dubna a začátkem května. Řeknu vám, připravit si takový tábor dá pořádně zabrat. Už si za ně utírám mé potíci se čelo.

Když je všechno dobře připraveno, může tábor doopravdy začít. Je to velká psina. Ve vlaku se všichni smějí, vyvádějí a jsou rádi, že mají prázdniny, a že jedou na tábor. Nad hlavami jim v rytmu vlaku poskakují batohy plné dobrého jídla, hromady oblečení, nějaká

baterka a sem tam kartáček na zuby a pasta. Kolik dětí si právě v tuto dobu povzdychne, že nechali něco doma. Většinou je to právě před chvílí zmiňovaný zubní kartáček. Cesta ubíhá. Je to jako v kině. Okno je promítací plátno. A už naskočil první obrázek. Jsou to samé hory. Malé, velké, se stromy i bez nich. Na některé svítí sluníčko, jiné jsou zas ve stínu. A druhý obrázek. Malá vesnice, úplně malinkatá. Malebné, bílé zděné domečky. Jsou posety až k úpatí hor. Krásný pohled. Nad vesnicí plují mraky a všude panuje klid a pohoda. Ale co je to tam nahoře? No, tam, vidíte to, to je káně a honí malého ptáčka. Všichni povzbuzují: "Uleť! Uleť!" Nevím, jestli uletěl, protože naskočil další obrázek. Ale co to! Film se náhle zpomaluje. Že by s e přetrhnul? Zbytečně moc paniky. To bylo jen nádraží. Teď už zase poběží další obrázky, ale my nemáme čas se na ně dívat, protože se musíme připravit na výstup Zvládl jsem to. Teď půjdeme pár kilometrů a budeme na prvním stanovišti. Tábor je rozplánován na tři stanoviště. 2x spíme pod stany a jednou ve škole. Ve škole je to takové oddechové. Hned první den jsou robátka, jak nám říkají vedoucí, rozdělena do tří družstev, která mezi sebou soutěží. Je to tvrdý boj. Každého bodu je zapotřebí, vždyť vítěz je jen jeden.

Celý tábor se hraje jedna velká celotáborová hra. A vedle toho spousta malých her. Všechno se hraje o body. Body z malých her se počítají do velké hry. Doufám, že v tom máte jasno. No, a která družina má celkový počet bodů největší, tak se stala vítězem celotáborové hry. To je celý základ tábora. Každý den začíná rozcvíčkou, kterou nikdo nemá rád. Rozcvíčky máme formou hry, tak je to příjemnější, než když ospale mžourám a musím udělat deset dřepů. Tak a teď si určitě o mně myslíte, že jsem lenoch. Ale to vůbec není pravda. Teď musím uvést něco na svou obhajobu ...

Ale abych se vrátila k tématu. Skončili jsme u rozcvíček. "Kolem stanů jsou rozházeny papírky. Která družina najde více papírků, vyhrává." Všichni se rozeběhli sbírat papírky, aby právě jejich družina vyhrála. Služba mezi tím chystá snídani. Služba je určována na každý den. Vždy někdo z vedoucích a k tomu z každé družinky jeden člen. Služba má mnoho povinností a to je nevýhoda, ale na druhé straně má jednu výhodu. Nechodí na rozcvíčky. Povinností služby je: mít stále uvařený čaj a chystat snídani, o béd a večeri. Chodit nakupovat. Umývat nádobí a udržovat uklizeno. Někdy je služba celkem zábavná hlavně když se neškrábou brambory a když není moc nádobí. Po snídani je program. Spousty a spousty nových her, ale i starých. Hry jsou nejen zdrojem dobré zábavy, ale jde v nich často o opakování morseovy abecedy, znalostí zdravotní a veškerých znalostí o táboření a turistice. Nesnažíme se o to, abychom se jen dobře bavili, ale hlavně o to, abychom se něčemu přiučili, leccos zopakovali a poznali úplně nové. Po dopoledním programu je výtečný oběd a po obědě je odpolední klid. Často si v odpoledním klidu píšeme své deníčky. Vedoucí zase připravují hry, nebo nějakou turistickou trasu.

Když už jsme dost odpočinutí, začíná odpolední program. Může to být zase spousta her, nebo nějaká túra. Odpolední túry bývají kratší.

Spíše chodíme na celodenní výlety. Pokud je po trase koupaliště, je malé ochlazení přivítáno. Túra se zpestřuje různými hrami. Je to strašně prima. Chodíme po horách, povídáme si spolu, debatujeme o všem, co nás zajímá. Cesta ubíhá rychle a čas, ten nikdo nevnímá. Po celodenní túře jsou všichni unavení a už se těší na své teplé spacáky. A zase uběhl jeden perný den a korálky na šňůrce začínají přibývat.

Ne každou večerkou končí den. Vedoucí si na nás připravili i noční hry. Stezka odvahy samozřejmě nesmí mezi nimi chybět. Jednou jsme měli taky takovou stezku odvahy. Byli jsme zrovna ubytováni ve škole poblíž hřbitova. A už je vám určitě jasné, co se dělo. Museli jsme doběhnout ke hřbitovu. U posledního hrobu zářil mihotající plamínek svíčky a u něj byla tužka s papírem. Měla jsem hrozný strach. Přeslapovala jsem před hřbitovními vraty. Byla ve mně úplně malá dušička. Pomalu jsem procházela mezi hroby. Konečně tužka s papírem. Rychlý podpis a pak už jsem upalovala zpět. Ještě teď mi běhá mráz po zádech, když si nato vzpomenu. Jinak jsou noční hry perfektní. A člověk se při nich dost unaví a brzy usne. Ráno se mu pak nechce vstávat.

A tak je to den za dnem. Každý z nich je jiný, ale přeci všechny patří k sobě jako ty korálky. Stačí se na ně jen podívat a už jsem zase někde na táboře. Něco pěkného končí, něco pěkného začíná.

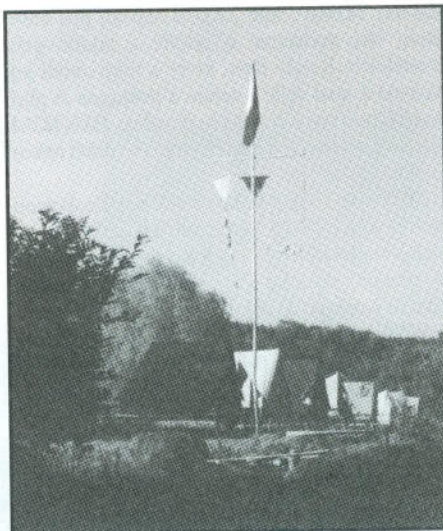
Doufám, že se Vám u nás líbilo. I když jsem Vám nestihla všechno vysvětlit a ukázat, ale jak je to v jedné z písniček táborových ohňů:

No to se ví, zase se sejdem, za sedm let či příští tejden, budeme hrát, budeme zpívat, budem se dívat, bude nám hej ...

Děkuji za pozornost

Katka

TOM Jiřenka 4304

Jelení tábor

JELEN NÁMOŘNÍKEM

Náš 1. námořnický tábor 1993

Pravý začátek této nejvýznamnější a nejočekávanější akce našeho oddílu TOM Sedlčany - Jelení, byl již v měsíci květnu. Vedoucí Láďa si svolal naše rodiče a seznámil je s termínem čtrnáctidenního tábora a nejnútnejší výbavu našeho lodního pytle, který prý dle jeho slov jsme měli táhnout na svých hřbetech až k onomu vytouženému místu. Od této schůzky jsme pravidelně téměř víkend co víkend odjížděli na kolech k zapomenutému místu v divoké přírodě v těsné blízkosti "Jezera balvanů" vzdáleného od našich domovů asi 8 kilometrů. Když píše divoká příroda, tak tím myslím opravdu divoká. Na budoucím táboře jsme museli nejprve hráběmi vytrhávat zarostlou starou travu, urovnávali jsme terén pro jídelnu, odvalovali jsme balvany těžké alespoň 90 kg, při čemž jsme museli všichni pořádně přiložit ruku k dílu. Při těchto úkonech většina z nás zesílila, na rukou se usídlily tvrdé mozoly, tak nám nedělolo problém přenosit přes potůček 2 tuny krajinek a prken pro stavbu tábora, jež nám daroval majitel nedaleké pily pan Hloupy. Za jednotlivé úkony jsme získávali zvláštní body do oddílového bodování. Kdo získal celkem 30 bodů, dostal kupon na člen námořnického stejnokroje, nutného k účasti na táboře. Největší počet bodů jsme dosáhli za vybudování příjezdové cesty k táboru. Nebyla to snadná práce, protože polní cesta dostala v zimním období zabrat od traktorů a silně připomínala tankodrom. Naší úkolem bylo zaházet hlínou téměř 50 cm hluboké koleje. Pracovali jsme ze všech sil, ale stálo to za to - a nakonec slavnostně projelo asi 200 metrů vyrovnanou cestou a my jsme získali cenné body. Na předposlední výpravě nám vydatě pomáhali ochotní tatínkové se stavbou podstat. Na závěr - těsně před odjezdem na tábor, jsme postavili stany a hangár půjčený od vojáku jako jídelnu. Už jsme se nemohli dočkat začátku prázdnin.

Konečně nadešel den D, 4. července 1993. Na Láďova slova nedošlo a naše lodní pytle nám pan Kotalík odvezl se vším potřebným na tábor, a my se vydali v ona místa po vlastní ose. Oděni do nezbytně nutných pruhovaných triček a za zpěvu jsme tam dorazili již před obědem.

Jelení na nástupu

Námořnický guláš udělal své, a nadšení námořníci začali plnit úkoly, za něž šlo ještě zvýšit vysoký počet bodů, který si každý z nás přivážel na tábor. Vyrobili jsme nástěnku, stožár, molo u rybníka, sušák na prádlo a obnovili ohniště. Do díla jsme se pustili s chutí, sluníčko vesele svítilo a práce nám šla tak od ruky, že nám zbyl ještě čas na vykoupaní v "Jezeře balvanů".

Druhého dne při slavnostním nástupu v námořnických stejnokrojích nám Láďa - admirál Mořský vlk předal za kupony pravé námořnické čepice a vyhlásil pravidla celotáborové hry, která se nazývala - "Cesta na ostrov prince Edvarda". Od té doby se náš tábor změnil v jednu velkou flotilu. Místo stanů jsme teď měli kajuty, místo stožáru lodní stěžň, na nástěnce visel lodní jídelní lístek atd. Rozdělili jsme se do 3 posádek a každá z nich si za zbylé body mohla "koupit" vlajku se svým symbolem - kotvou, pádlem nebo kormidlem. Naše vlajky byly potom připevněny na hlavním lodním stěžni na posuvná lanka. Posádka, která byla ten den nejúspěšnější, měla svou vlajku vždy nejvýše. Admirál rovněž ustanovil své podřízené - kapitána korábu "KOTEV" - Jirku, kapitánku korábu "KORMIDEL" - Janu, kapitánky korábu "PÁDEL" - Janu a Janu, 1. a 2. lodního důstojníka - pověřené zvláštními úkoly v kuchyni - Světlanu a Stánu a naposled i lodního stevarda, který byl k dispozici všem - Pavla. Na nástěnku připevnil Mořský vlk velkou mapu světa, kde byly znázorněny 3 různé cesty k ostrovu prince Edvarda. Ačkoli každá z nich vedla z jiné části zeměkoule - ze Skandinávie, z pobřeží Japonska a ze Severní Ameriky, všechny čítaly stejný počet námořních mil, tj. 52 dílků ke svému cíli. Celý první týden tábora naše posádky zápolily o to, která z nich nejdříve zdolá obtížnou cestu přes oceán. Pohyb vlajkových lodí jednotlivých posádek byl ovlivňován počtem vítězství či porážek na bitevním poli, tj. počtem zdoláných námořních mil. Mezi nejzdařilejší hry patřil asi lov lososů a závod ve sběru uhynulých Ústřic, běh se záchranným člunem v lese, závod o získávání cenných pečeti, vodní pólo, závod s pirátem o jedné noze. Protože námořník je všestranný, museli jsme zvládnout i divokou jízdu na voze taženém trojspřežím bujarých koní v hypodromu atd. atd. Her bylo mnoho, že si na všechny nemohu ani vzpomenout. V kolbišti jsme vítězili i prohrávali a podle toho, jak nám byl nakloněn osud, tak rychle se posunovala naše loď k ostrovu, a tak vysoko vlála nad flotilou naše posádková vlajka. Mezi určité zálučnosti patřil tzv. "silný protivír", který způsobil návrat našeho korábu o určitý počet mil zpět za nehezké chování či nedostatky v úklidu kajut.

Mezitím, co probíhaly soutěže pro celé posádky, měli námořníci možnost získat samostatně vyšší námořnické hodnosti. Plavčíka, kadeta, lodivoda a kormidelníka. První z nich - plavčík musel zvládnout - 5 uzlů, lehy sedy na čas, šplh na laně, vyrobit si pádlo, zaběhnout na čas 50 m a vydržet bez dechu 30 sekund pod vodní hladinou. Kdo se chtěl stát kadetem, musel ještě navíc postavit maketu lodi, umět uvařit jídlo, zvládnout kimovu hru v lese, znát 3 šifry, nařezat bednu dříví, a uplavat 20 metrů. Tyto dvě hodnosti získala většina

námořníků, několik z nás se dokonce pokusilo i o lodivoda a kormidelníka. Lodivod již musel umět plavat pod vodou a kormidlovat, nakreslit námořní mapu, a odpálit míček baseballovou holí. Kormidelník ještě navíc určoval světové strany podle busoly, vyznal se v mapě, znal morseovu abecedu a musel vyrobit pro admirála křeslo. Úkoly to nebyly snadné, a tak žádný z nás neměl čas na zahálení.

První týden utekl jako voda, i počasí nám přálo. Kromě výzkumných výprav na lodích po Jezeře balvanů jsme podnikli i několik výstupů na pevninu mezi podivné domorodce. Zjistili jsme, že jedni žijí v podhradí rozlehlého a zachovalého hradu - Vysoký Chlumec, jež není přístupný veřejnosti. Vzhledem k tomu, že se admirálovi podařilo v krčmě nedaleko hradu seznámit s místním starostou a kastelánem, měli jsme domluvenou prohlídku. Hned z rána jsme nadšeně vyrazili z tábora, abychom přišli přesně ve smlouvenou hodinu. Jenže ouha - na hradě nás nikdo nečekal, a ani pan starosta netušil, kam se kastelán ztratil. Později jsme se dozvěděli, že kastelán je na hradě Točnick, kde se zúčastnil středověké bitvy v brnění, a ze které sotva vyvázl živ a zdrav. Tak jsme si alespoň zahráli pátrací hru v neznámém prostředí - měli jsme nenápadně zjistit, kdo je nejstarším domorodcem, ve kterém roce byl postaven hrad a kdo je jeho současným vlastníkem. Nenápadné ovšem bylo, že téměř všichni námořníci ihned zamířili k obecnímu úřadu a postupně v pětiminutových intervalech vyslyšeli a zpovídali paní matrikářku. Po návratu do tábora jsme vyzvali k soutěživému klání zlatokopy - děti z tábora, který byl od našeho vzdálen 20 min. plavby lodí a 30 min. chůze po souši. Ovšem přes všechny tvrdé zkoušky a náročnost úspěšných soutěží, "námořník přeci jen nejlépe umí s kudlou a pořádně se poprat" a tak jsme jak ve fotbale, tak ve vybíjené dostali zavýuce-nou. Nutno ovšem dodat, že zlatokopové byli proti námořníkům "staří psi".

V zápolení si nikdo z posádky ani neuvedomil, že jsme na plavbě po oceánu již 7.den. Téměř vyrovnané se posádky blížily k ostrovu prince Edvarda a proplouvali kolem Ohňové země. Nevím co jsme v těchto vodách provedli vládci moří Neptunovi, že se od této chvíle rozhodl udělat nám z pobytu na moři hotové peklo. Přívaly monzunových dešťů a nepřestávající bouře za vydatné podpory hromů a blesků útočily na naše lodě a kajuty, námořníci se museli doslova rvát se živly o přežití a byly nuceni sáhnout až na pokraj svých fyzických i duševních sil. Lodní barometr hlásil další deště a rtuť teploměru v noci dosáhla 4 stupňů Celsia. Jedné noční bouři neodolala kajuta našeho stevarda Pavla a ráno jsme všichni s hurónským smíchem pomáhali zachraňovat poslední zbytky jeho rádoby suchých věcí. Služba v kuchyni denně nestačila sušit mokré boty a oblečení, admirál se nestačil divit jak je možné, že někdo má moko i v holinkách. Nakonec přišel této záhadě na kloub. Někteří umdlévající námořníci si nechávali holinky před kajutami vystaveny přímému působení živlů. Nálada však neklesala, o čemž svědčí i optimistické

písničky, lépe řečeno parodie na známé melodie - Naše stará babička a Já jsem malý kominíček.

A JEŠTĚ TROCHA JELENÍ POEZIE

NAŠE MALÁ LODIČKA

1. Naše malá lodička, šplouchá do ní vodička,
a z té vody na nás kouká zlatá rybička

RF: Velká ryba, žbluňky, žbluňky
sežere ty malé špundy
žbluňky, žbluňky, žbluňk

2. Plujeme si po moři, racci na náš švitoří,
nálada je výborná, i když je plavba úmorná

3. Admirál byl nešika, pích si kudlu do břicha,
hodil hubu přes palubu, a snížil na plavčíka.

JÁ JSEM MALÝ NÁMOŘNÍČEK

Já jsem malý námořníček, žbluňkajda,
kapitána pomocníček, žbluňkajda,
své povinnosti dobře znám, a palubu vytírám,
hadrem.

2. Plul jsem jednou útesama, žbluňkajda,
plul jsem jima časné z rána, žbluňkajda.
Tu se bouře přihnala, admirála sebrala,
s člunem.

3. Admirál nám klesnul ke dnu, žluňkajda,
a vytáhnul velkou bednu, žbluňkajda.
Truhla byla zamčená, kdopak od ní klíče má,
nevím.

Během dešťů nás mohli navštívit jedno nedělní odpoledne rodiče. Poté co si prohlédli naše promočené kajuty, pomazlili se s námi a začali nás litovat, se od nás dozvěděli, že pravý námořník a admirál opouští loď jako poslední a na táboře tedy budeme až do poslední chvíle, i kdyby trakaře padat měly. Tak jsme rodičům uspořádali závody v běhu o 3 nohou, Ruské kuželky v bahně a spokojení rodiče se mohli odebrat do svých vyhrátých domovů.

A až tu byl konec první etapy hry. Na ostrov prince Edvarda naše posádky dorazily v těsném závěsu, a tak všichni postupně získali mapu, na níž bylo vyznačeno pomocí tajných symbolů místo, kde je zakopán poklad z jedné ztroskotané lodi. Vykopání a vyzdvihnutí pokladu bylo skutečně vzrušující. Když konečně po dlouhém pátrání jsme objevili v malé jeskyni zasypanou obrovskou starodávnou truhlu, zjistili jsme, že ta nádherná truhla je pevně sešněrovaná mohutným řetězem a uzamčena na 5 zámků. Klíče jsme však v okolí nenašli, a tak kluci s vypětím všech sil dovlekli poklad do tábora a zklamání jsme truhlu nechali stát u stožáru. Na večerním nástupu nás admirál velmi pochválil za úspěch, i když jsme nechápali proč. Dále nám řekl, že celou plavbu k ostrovu připravila anglická královna, jelikož poklad, který jsme vykopali, byli nuceni zde zanechat vojáci jejího veličenstva před několika lety, z důvodu ztroskotání. Posádka, která v soutěži vyhrála, získala indicie přesnější, poražení měli indicie méně přesné. Například indicie hrnec, jídlo, kamna dávaly tušit, že klíč bude někde v kuchyni. Méně přesné indicie buď nedávaly žádný smysl, nebo na určeném místě jsme našli falešný klíč, většinou již rezavý. Už při získání prvního pravého klíče se nám podařilo truhlu malinko pootvěřit, ale bylo v ní vidět jen nějaké harampádí. Pojali jsme podezření, že ten bídák veličenstvo královnu obelhal a poklad sám vyzdvihl a ukryl na jiném místě. Ovšem ti nejmenší z nás nepřestávali věřit, že je poklad opravdivý. Naše úsilí tedy nepolevilo a celé další dny jsme se podrobovali jak zkouškám Neptunovým, tak královniným. Každý den získala jiná posádka klíč k jednomu z dalších zámků, ovšem bylo nutno otevřít všech 5 zámků, aby se pevné okovy mohly odstranit. V předposlední den tábora jsme dokázali získat poslední indicie, které nás dovedly do kopule hangáru - jídelny, která skrývala 5 klíčů.

Otevřeli jsme za přítomnosti celého osazenstva flotily tajemnou truhlu a pod harampádím jsme našli umně zhotovené druhé dno. V té chvíli již nikdo nepochyboval o opravdivosti pokladu. V tu ránu byla po ruce sekyrka, dláto, kladivo a nádoba vydala svůj drahocenný obsah. Draví námořníci rozdělili kořist na stejné hromady, podělili se o starodávné amforky, ze kterých po zbytek dne popíjeli ze soudku čaj s rumovou trestí, který na oslavu zdárného konce plavby věnoval admirál. V noci jsme se po závěrečném táboráku sešli u Jezera balvanů a vypustili do jeho vod lodičky s malými svíčkama, jejichž postupné dohořívání a tonutí ve vodní hladině nám nezadržitelně oznamovalo ukončení tábora. Takto skončil náš 1. a doufáme že ne poslední námořnický tábor. Konec dobrý - všechno dobré. Ten, kdo necejtí hrůzu z vody, kdo se málem utopil, málo zná, málo zná - tomu radím - ať se na hudsonský šífy najmout dá. JO HO, HO.

PS. My jsme nakonec málem utopili v potoce a v bahně nákladní avii s veškerým nákladem.

za TOM 5603 - Sedlčany
JELENI
Láďa Jelen

Romantické foto z vrcholu Radhoště nám poslal Zdeněk Rolinc z TOM Pawnee

SPACÍ PYTLE "PRIMA" NYNÍ ZA CENY JAKO OD VÝROBCE

PĚŘOVÉ	- mumie - náplň 1,3 kg	1 390,- Kč	KLETR 55 L - 396,- Kč
	- náplň 1,5 kg	1 490,- Kč	
	- mumie se zipem	+ 100,- Kč	
	- dekový	+ 180,- Kč	
BARVY:	khaki, černá, hnědá, fialová, tm. modrá		- pevná záda - karimatka - bederní pás - materiál: plastex
DUTÁ VLÁKNA	- mumie se zipem 900,- Kč	BARVY: tmavě zelená, světle zelená, khaki, šedá, hnědá, modrozelená	
	- mumie 800,- Kč		
	- použití do 0°C - 390 g/m ²		
	- uvnitř BA/Viskóza		

PRODEJ TÁBORNICKÝCH POTŘEB, KNIH A HRAČEK
602 00 BRNO, GORKÉHO 5
TELEFON: 05 - 742 735

DÁLE NABÍZÍME PRO ODDÍLY:

- stan osada (2 x 2 x 1,6 m)	podrobnější ceník zašleme na požádání
- celta kosočtverec	250,- Kč
- celta čtverec CS	300,- Kč
- celta šestiúhelník US	1 m = 4,- Kč
- pomocné horolezecké lano	300,- Kč
- busola SUUNTO	250,- Kč
- busola SILVA	2 m á 145,- Kč
- alumatka	

**UVEDENÉ CENY + POŠTOVNÉ
NA VEŠKERÉ ZBOŽÍ
ZÁRUKA 6 MĚSÍCŮ**

TŘIKRÁT STRACH (NEBOLI I VEDOUCÍ SE BOJÍ)

V hlubokém údolí mezi lesy a pastvinami u Železných Rudy na Šumavě je náš stanový tábor. Večer v 11. hodin vypukl "Bobřík odvahy". Měsíčnou nocí vyjít snad všichni psi z okolí a podbarvují tak scénérii naší hry. Od táboráku jsou vypouštěni do určeného prostoru všichni odvážní, aby si otužili nervy. K našim Kamzíkům se připojily ještě děti ze sousedního tábora. Je půlnoc a moji stateční Bobříci mi hlásí, že se mezi ně dosud nevrátila Pavlína přesto, že již přicházejí děti z druhé skupiny. Pavlína je s námi poprvé, je v oddíle jen dva měsíce a je krátkozraká. To jsou tři vážné důvody, pro něž mám o ni velký strach. Necháváme hry a všechny hlídky i strašidla jdou hledat, volat a konečně naleznou malou ztracenku ve společnosti ochránce z druhé skupiny, který taktéž zakufroval. Viděli prý náš táborák ze stráně, slyšeli volání, ale nevěděli, jestli se mají vrátit - když se nebáli - tak co?

Následující den připravují malí Kamzíci "Bobříka odvahy" pro všechny dospělé, kteří s nimi hráli. Při odpolední přípravě trasy přibíhá udýchaná Lucka, že našli něco strašného, ať se jdu podívat. V domněnku, že jde o žert, přistupuji na jejich hru a běžím na určené místo - kde mi skoro hrůzou vstávají vlasy na hlavě. Těsně vedle cestičky, kterou denně několikrát chodíme od tábora k vodě, pod hustými keři, leží svlečené chlapecké oblečení, jedna bota, jedna prázdná láhev a igelitový pytel něčeho růžově krvavého. Při představě, že kolem tohoto houští několikrát denně chodí moji Kamzíci, mám pocit závratí.

Po zavolání pana vedoucího z nedalekého kempu zjišťujeme, že pytel obsahuje rozmačkaná rajčata se zbytky jídla. Šaty prý tam zcela určitě zanechal příslušník cizí národnosti z kempu, když si v Čechách zakoupil levně nové oblečení.

Ráda se nechávám uklidnit, abych večer statečně prožila "Bobří překvapení", která mi Kamzíci nastražili. Byl to opravdu večer úděsných zvuků, tajemných postav a duchů. Hrozně jsem se bála už potřetí. Ale hádejte, kdy nejvíce?

Vlasta Halvová
TOM 6314 Kamzíci

Z jiné akce TOM Kamzíci - etapového putování povodím Svratky

delirium v tiskárně

1. .

Je červenec.

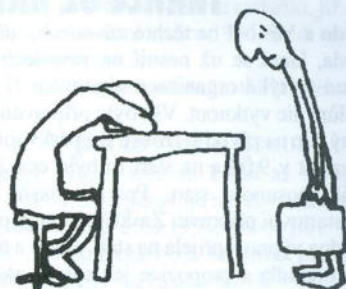
Je hrozný vedro.

Každý normální člověk je u vody.

Jenom my dřepíme v tiskárně.

Je to kafkárna a tak,

když redakční posílček přinese
další várku příspěvků,
ani nezvedneme hlávku od stolu.

2.

Tohle je neznámý zákazník.
Kouří a dým z cigaret s velbloudem
vyfukuje přímo na pracující.
Krom toho je teple oblečen.
Je to blázen.

3.

A tohle je Ančí z tiskárny.
Dnem i nocí si obětavě vypaluje oči.
Tomík je jí vším.
Zejména tabulky.
Ančí je květinka a na rozdíl od figury na
obrázku má menší pozadí.

Polemické příspěvky Aleše Stárka
a Karla Jindry
k průběhu turistických závodů -
Českého poháru 21. května v Mimoně.
Jaký je váš názor na TZ?
Napište nám do redakce Tomíka!

TURISTICKÉ ZÁVODY V MIMONĚ: TAKHLÉ UŽ RADĚJI NIKDY!

Kdo z Vás byl na těchto závodech, dá mi jistě za pravdu. To byla ostuda, která se už nesmí na závodech Českého poháru opakovat! Pokud se týká organizace ubytování či stravování, tam nelze pořadatelům nic vytknout. Vše bylo připraveno pěkně, a tak jsem se těšil na druhý den na závody. Trošku mě překvapilo, že nástup je v 8.30. Závod měl začít v 9.00 a na start to bylo cca 20 minut pěšky. Tady možná stačilo posunout start. Pravidla jasně hovoří o 15 minutách na předstartovní přípravu. Zaskřípalo to poprvé.

Jedna výprava přijela na start v 8.55 a teprve se prezentovala (potom jsou pravidla a propozice jen cárem papíru?!?). Když mohly přijet výpravy až z Moravy včas, nevím, proč to nestihla i tato.

Ovšem to, co se dělo pak, jsem nezažil na žádných jiných závodech ani okresního charakteru. To byl výsměch TZ a Českému poháru. Bylo velmi smutné, že hlavní rozhodčí a další vůbec neznají pravidla a tímto způsobem dokázali z tak důležitého závodu udělat něco, co se nedá ani definovat.

Začalo to startem. Přicházející závodníci se občas přimotali startujícímu do cesty, rozhodčí na startu neznali svoje povinnosti a pravidla, v cíli seděla jedna paní s dítětem a vůbec nevěděla, že se zapisuje čas posledního z hlídky. To, jak někteří členové počtářské komise reagovali, nebudu raději popisovat. S takovým slovníkem by neměli vůbec vést TOMÍKY!!!

Ovšem kontrola PD, to byla přímo lahůdka. Na začátku závodu tam byl pouze jeden! mšček, hlídka si pro něj musela běžet, starší odstrkovali mladší, rozhodčí jim do průkazu napsal, co chtějí, házelo se málem běžecům na záda a plížení se hodilo akorát k pobavení. Bohužel tato kontrola zkazila celý závod. No a že na jednom z azimutů chyběly kleště, dokreslilo zbytek závodu.

Kdyby si hlavní rozhodčí přečetl pravidla, prošel trať, tak jak má a poučil rozhodčí, mohl to být perfektní závod, protože trať to byla nádherná. Bohužel se tak nestalo. A to už v půl desáté se mohl závod přerušit, jak si přála většina vedoucích. Ovšem rozhodčí na startu o tom nechťela ani slyšet, čekala na hlavního rozhodčího, který byl kdesi na trati a nedala na slova zkušených vedoucích. Závod se mohl včas předělat. Jenže se závodilo ještě v 11 hodin, než se povedlo organizátory přesvědčit. Pak vzali do rukou organizaci lidí, kterým nebylo lhostejné, jak závod nedůstojně probíhal.

Za to, že se závod povedl opakovat a už bez zádrhelů, je třeba poděkovat všem vedoucím i některým závodníkům, kteří obětovali celý závod a raději se podíleli na přípravě nového. Všem totiž bylo líto dětí, které sem cestují přes celou republiku a vinou slabé organizace by přišla jejich cesta nazmar. A to nemluvím o výdajích na cestovné. I když se závod opakoval, už se nedá říct, že byl 100% regulérní, protože 80% hlídek muselo běžet znovu a 2x stejný výkon málokdo podá. Mě osobně díky tomuto závodu málem přešla chuť závodit a budu se možná příští rok rozmyšlet, mám-li to zkusit znovu. Dokonce jsem uvažoval o tom, že bych si nechal vrátit startovné. Za "ty peníze" ten závod určitě nestál.

Po té co jsem slyšel, jak nazvali někteří funkcionáři a organizátoři jednu členku RM (nejslušnější slovo bylo cosi o "turoví domácím") jsem byl tak znechucen, že jsem raději ani nečekal na vyhlášení a odjel domů.

Prosím všechny budoucí pořadatele! Vezměte si z Mimoně ponaučení a už nikdy nedopusťte, aby došlo k takové frašce!! To je hazardování s dětským nadšením pro tento závod. Vždyť letošních prvních tří závodů se zúčastnilo více než 500 hlídek a to je myslím dostatečný důvod k tomu, aby se tento závod dělal podle pravidel a byl připraven na úrovni.

Aleš Stárek
TOM 3510 Sarančata

ČAS PROFÍKŮ JE DRAHÝ

Vážení přátelé,
nerad bych, aby to, co Vám píší, bylo chápáno jako nějaká opozice za každou cenu, ale spíše jako námět k troše přemýšlení.

Po mnoha letech jsem se jako pomocník pořadatelů TZ v Mimoně dostal na tyto závody a můj dojem z toho byl velmi rozporný. S podivem jsem sledoval část zákulisí těchto závodů, kterých se děti dříve zúčastňovaly pro své potěšení (alespoň většina) a náhle jsem zjistil, že to jsou závody se vším všudy. S rivalitou, protesty, hledáním chyb a nedostatků na pořadatelích a to jen proto, aby moje děti byly nejlepší a aby dokázaly těm ... odjinud, že na nás nemají. A je to boj o každou vteřinku. Po chvíli pozorování jsem zjistil, že snad někteří vedoucí své miláčky rozdoupou a hned po nich rozhodčí, jestli špatně dopadnou. Možná, že takové mají profesionální závody být, neboť mnozí závodníci jsou již skoro profíci, jen jim chybí oddílové dresy s nápisy sponzorů. A proti nim sbor veskrze dobrovolných pořadatelů a rozhodčích. Tak to přece ale nejde i zde musí být profíci, alespoň pro ty rozhodující závody.

Co jsem ale naprosto postrádal, byla chuť poznat alespoň kousek z pozoruhodností místa, kam jsem přijel, jen rychle odzávodit a odjet a pokud možno ještě ten den. Žádné posezení při ohýnků po závodech a tak jenom honem, honem, honem čas nás profíků je drahý. Znovu zdůrazňuji, že tak to asi na takových závodech má být. A to se mi nelíbí a proto Vás, ty oddíly, které máte dost času, nechcete všechno odběhat a přesto si chcete tyto turistické dovednosti a něco navíc odzkoušet, zvu na akci, kterou budeme pořádat ve dnech 2.-4.6.1995. Tento závod, soutěž, zatím nemá název (prý "boj o přežití"). Někteří vedoucí dostali ke konzultacím první návrh, ale pokud budete mít zájem, co se zřejmě nebude měnit je to, že hlídky budou moci mít 2-6 členů. Bodovací systém umožní, aby mohly soutěžit děti (hlídky) čistě chlapčeské, dívčí i smíšené, včetně dospělých a navíc ve věkovém rozsahu 6 - x let. Předpokládám, že do konce roku 1994 to budeme mít zkontrolované. Kromě KPČ tam budou snad všechny disciplíny TZ (ale: praktické použití), možná něco střelby, zdravotnické znalosti a praktické vaření včetně použití sekery, pily atp. Kdo má zájem, pište na adresu Karla Jindry.

TOM 1014
Jindra Karel

Průběhem kontroverzních závodů se zabývala i rada mládeže KČT. S vlastním průběhem závodu vyslovila nespokojenost a rozhodla do příští závodní sezony změnit některé podmínky (dohled nad regulérností závodů a stavbou trati). Čtenáře Tomíka budeme o přijatých opatřeních včas informovat.

Na snímku je vítězná hlídka starších dorostenců z TOM Roháči Kladno - Český pohár v Kralupech, 7. 5. 1994.

CESTUJEME DO ZAHRANICÍ

Menaldum 1994 - naše zážitky ve dnech
25.3. - 5.4.1994

Jeden ze čtyř autobusů vypravovaných Asociací TOM a Radou mládeže KČT na světové setkání turistické mládeže Menaldum 1994 odjíždí z oblasti Berounka. V krátkém termínu příprav se nám nepodařilo naplnit celý autobus, a tak zbytek naší posádky doplňujeme mládeží z České Lípy. Mladí turisté se svou bagáží přisedají do našeho autobusu 25.3. ve městě Žebrák. Jsme kompletní a vyrážíme směrem na Plzeň. Ale ouha! V Plzni zjišťujeme, že dva účastníci z České Lípy nemají spací pytel. Zastavujeme a čekáme na příjezd česko-lipského autobusu. Šťěstí nám přálo. Asi za 15 minut se autobus objevuje. Vrháme se na něj a dožadujeme se nejen dvou spacáků, ale i stanů, na které jsme při přisedání zapomněli.

Všechny problémy jsou vyřešeny ještě před hranicemi SRN s my můžeme nerušeně pokračovat v noční jízdě jižním Německem k hranicím Lucemburska. Ranní slunce nás vítá ještě na území Německa, ale za několik kilometrů se již ocitáme v Lucembursku u obce Hamm. Zde si prohlédneme památník a hřbitov amerických vojáků padlých za II. světové války. Dále pokračujeme prohlídkou krásného Lucemburku a odtud míříme k památníku americké armády v Bastogne. To už jsme na území Belgie. Večer se rychle blíží a nastává jí starosti s ubytováním. Kam složíme svá unavená těla po tak namáhavém dni? Šťěstí nám však opět přeje. Po neúspěšných jednání s majiteli různých pozemků objevujeme starý opuštěný lom. Přestože kolíky jdou jen stěží zakotvit, stany stojí a my po vydatné večeři uléháme. Někteří z nás jen nakrátko. Vzbouzí je noční mrazík, takže zbytek noci probděl mezi spícími šťastlivci.

Naše další putování vede přes Waterloo do Bruselu, Antverp, Rotterdamu, Haagu, Naardenu a Amsterdamu. Odtud míříme cestou holandských delt do Alkmaaru, města sýrů. Poslední zastávkou v provincii Nord Holand je městečko Bergen aan Zee. Zde většina z nás vidí poprvé Severní moře. Program těchto dnů byl velmi zajímavý. Obdivujeme historii i současnost jmenovaných měst, poznáváme život Holandska. Problémy jsou jen s noclehy, ale vždy se nám podaří místo ke stanování sehnat.

Ve čtvrtek 31.3. se vydáváme přes sypanou hráz Afsluitdijk do Menalda, kam dojíždíme v odpoledních hodinách. Za větrného počasí stavíme stany a vynášíme nejnútější věci. Autobus odjíždí na vyhrazené parkoviště. Domníváme se, že budeme vařit v autobuse, ale jaké je naše překvapení, když nás při vyndávání stravy pořadatelé vykáží i s autobusem na místo, kde se kola autobusu boří do bláta. Co teď? Jídlo stydne, autobus nejde vytáhnout! Přivolaný traktor vše vyřeší. Není to sice zadarmo, ale co se dá dělat.

K večeru se přidává k větru déšť. Naštěstí nám bratři Slováci nabízejí pomoc, a tak za hustého deště a tmy vynášíme všechny vařiče a

potravinu do hangáru slovenské výpravy. Někteří účastníci naší výpravy odcházejí na diskotéku, ostatní do spacáků. Máme toho plné zuby.

Ráno se probouzíme za hustého deště a velkého vichru. Plachty nad hlavami jen létají. Naši první starostí není, tak jako ve dnech minulých snídaně, ale záchrana stanů a vlastního zdraví. Vítr ani déšť neustávají. Pořadatelé se lámou hlavy, co s účastníky, kteří nemají kam hlavu složit, neboť počasí vykonalo své.

Kolem poledne balíme potrhane a polámané stany a čekáme, co bude dál. Nabízí se i možnost odjezdu, ale my zůstáváme. Bohužel, dlouho jen v autobuse. Ubytování, které zajišťují pořadatelé, stále pro všechny nestačí. Do pozdních nočních hodin čekáme, kam nás uloží. Po půlnoci odjíždíme za doprovodu pořadatele do místní restaurace, kde s ostatními 150 účastníky ukládáme znavená těla. V teple na podlaze sálu, ale hlavně v suchu usínáme. To byl zase den!

Následující ráno odjíždíme připravenými autobusy do blízkého Leewardenu. Počasí nám opět nepřeje. Každou chvíli prší, vítr neustává. Přes to všechno se nám ve městě líbí. Zvláště nadšení jsme prohlídkou místního přírodovědného muzea. Kéž by taková byla i u nás! Večerní diskotéku ten den zpestří několik drogových událostí, které se naštěstí netýkají naší výpravy.

Čeští tomíci v Holandsku - obdivujeme důmyslnost hrází

V neděli se konečně objevuje sluníčko. Sportovní turnaje jsou však pro nezpůsobilý terén odvolány. My ale neleníme, vynášíme všechny mokré věci z autobusu a sušíme je. Odpoledne probíhá ve sportovní hale bazar a různé zábavné soutěže, kterých se účastní i většina z nás. Úspěchy slavíme jak při soutěžích, tak při prodeji vlastnoručně vyrobených pomlázek a kraslic.

Večerní slavností ukončení má již odpovídající úroveň i atmosféru. Po diskotéce, která trvá do pozdních nočních hodin, uléháme ke krátkému spánku. Ráno nás opět vítá déšť. Vydáváme se na cestu a jen doufáme, že se

počasí umoudří. Do Gierhoornu, vesničky na vodě, však příjíždíme za vytrvalého deště, a tak jen několik odvážlivců vystoupí ke krátké prohlídce. Poslední zastávkou na území Holandska je Zwolle. Kam příjíždíme v poledne. Jsou velikonoce, všechny památky a obchody zavřené a město vylidněné. Otevřené jsou jen kostely, kde se právě konají mše. Po prohlídce jednoho z kostelů nasedáme do autobusu a odjíždíme k domovu. Poslední zbytky tvrdé měny utrácíme v obchůdku jednoho z benzínových čerpadel. Pak už se non stop vracíme přes SRN domů.

Ačkoliv se setkání příliš nevydařilo, již dnes se těšíme na setkání v roce 1995, které se bude konat ve Švýcarsku.

Účastníci setkání z oblasti Berounka

A jak to vidělo Brno:

I když vlastní sraz se konal až ve dnech 31.3.-4.4.94, naše putování na tuto akci započalo již dříve, a to 25.3.1994, neboť jsme chtěli využít i vlastní cesty ke kulturně poznávací činnosti. Naše první zastávka byla v Praze, kde jsme se chtěli setkat s ostatními autobusy TOM a vyřídit poslední formality. Následoval odjezd na hranice a průjezd Německem. Tady jsme se zastavili a prohlédli si letiště ve Frankfurtu n. Mohanem a město Frankfurt samotné, v němž se prolíná historie s moderní současností.

Ve večerních hodinách jsme pak pokračovali v jízdě směr Lucembursko. Kolem půlnoci nás přivítalo město Lucemburk s efektním večerním osvětlením historických památek. Přestože byla pozdní noční hodina, řada z účastníků nelitovala námahy a vyšla si na

prohlídku města. Ráno nás zastihlo v Belgii u památníku ve Waterloo. Před autobusem jsme si uvařili snídani a takto posílnění jsme zdolali schody na vrchol mohyly s překrásným výhledem.

Další místo v Belgii, kterému jsme věnovali pozornost, byl Brusel. Prohlídka města nám zabrala větší část dne a obdivovali jsme zde jak historickou část města, tak i novodobé čtvrtě s rušnými obchodními ulicemi. Odtud jsme spěchali do Antverp, kde nás čekalo ubytování v klubovně zdejší školy, které nám zprostředkovala jedna účastnice zájezdu. Prohlídce Antverp jsme věnovali následující dopoledne, a to s

průvodkyní, která nás provedla jak starým městem, tak i přístavem. Následovaly zastávky s prohlídkou měst Gent a Bruggy a hledání noclehu po průjezdu ptačí rezervací na bývalém tenisovém kurtu ve vlastních stanech.

V následujícím dnu byl pro všechny prvním velkým zážitkem přejezd trajektem, kterým jsme se dostali na území Holandska. Zde jsme zastavili k delší prohlídce v Rotterdamu. Prohlédli jsme si největší přístav Evroport, prošli jsme starým přístavem se zakotvenými plachetnicemi, vyjeli jsme na vrchol vyhlídkové věže a pohledem na město jsme se s překrásným Rotterdamem rozloučili.

Pokračovali jsme dál směrem k Amsterdamu, avšak večer jsme zaparkovali ještě před městem na odpočívadle poblíž lesíku a zde jsme strávili noc. Další naše cesta směřovala do Naardenu, prohlédli jsme si zde muzeum Komenského a zajeli do Amsterdamu k prohlídce města po vodě i po souši. Po návštěvě muzea voskových figurín a jiných zajímavostí jsme pak pokračovali dál a podvečer nás zastihl na hrázi Afsluitdijk, dlouhé přes 30 km a se zajímavým výhledem na moře.

Odtud jsme již spěchali na místo srazu v Menaldum, kde nás čekalo několik dnů srazového programu spolu s ostatními účastníky. Co ztěžovalo náš zdejší pobyt, byla nepřízeň počasí, se kterou jsme museli bojovat po celou dobu. Děšť a silný vítr měnící se ve vichřici trhal stany a připravil nám mnoho dramatických chvil. Velkým zážitkem pro nás byla návštěva přírodovědného a vlastivědného muzea. Obě muzea na nás zapůsobila netradiční formou předvádění exponátů.

Po rozloučení s přáteli, se kterými jsme navázali styky, jsme se vydali na zpáteční cestu k hranicím naší vlasti. A po dojezdu do Brna se všichni účastníci shodli na tom, že se už těší na další ročník setkání turistické mládeže ve Švýcarsku.

Miloš Stejskal
Brno

Čeští tomíci návštěvou v Polsku.

Zástupci České republiky odpočívají po náročném orientačním závodě, kde ze 40 hlídek z celého Polska získali skvělé 8. místo a to, prosím, bez nějaké zvláštní přípravy!

VÝPRAVA DO DIVOKÝCH SAJAN

Expedice moravských cestovatelů po ruských řekách - léto 1990
DOKONČENÍ Z MINULÉHO ČÍSLA

♦ Vyjeli jsme v jedenáct a jeli do půl šesté nádhernou deltou Ka-Chemu. Ta krajina okolo je skutečně bezkonkurenční. Nevím, proč se všichni pachtí do severoamerických národních parků. Tady je to snad ještě bezprostřednější a rozhodně nedotčenější. Opravdu by stálo za to sem zajet s klukama a vyrazit nějakým bočním údolím na hřeben Saján. To by byla opravdu výživa.

Zakempovali jsme těsně nad kaňonem a objevili mraky kozáků. Uvařili jsme si houbovou polévku, roštěnku na houbách a tradičně ryby. Zítřka musíme ujet 60km. Bude to fuška.

9.8. Tento zápis píšu přímo na lodi až 11.8.. Kaňon, který jsme začali sjíždět, byl vskutku nádherný. Dlouhý 10km, divoký, strmý, prostě paráda. Končil soutokem s Kyzyl-Chemem a od této chvíle je to prý teprve Ka-Chem. Každá mapa ale hovoří jinak. Yde je již poměrně "velká frekvence" vodáků a rybářů. Na soutoku jsme se společně vyfotografovali a dojeli konečně německou skupinu. Měli zájem koupit naši Matyldu, její cena v Německu je asi 7-9000 DM.

Jsou to profíci. Jedou vše na kajacích z polyethylenu. Ty jsou nezníitelné, ovladatelné. Výbavu mají profesionální, jsou odkojeni alpskými řekami a umí. S Waltrem, jejich šéfem jsem se seznámil, dal mi svou adresu a zval nás na vodácké akce. Bydlí v Dillingenu u lucemburských hranic. Společně jsme cestou narazili na usedlost "starověrců". Žijí tam tři stařenky a jejich dvě dcery, asi tak, jako v modernějším středověku. Jsou ale zvyklé na turisty. Jejich historie je docela zajímavá. Tito lidé vyznávali ortodoxní pravoslavnou víru na území dnešního Ruska. Tato víra měla v sobě prvky ortodoxního náboženství starého Řecka

a udržovala se především v kláštrech. Při "modernizaci" této víry, která spočívala například v tom, že podle staré víry jedli dvakrát týdně a podle nové sedmkrát, někteří z věřících utekli před tímto na Sibiř do neobydlených krajů, aby si tam zachovali své původní vyznání. Vše to probíhalo v 17.-18.století a ještě dnes můžeme zbytky těchto osad na Sibiři najít, tak jako jsem e našli my naše stařenky.

Walter mi též dal množství německých bonbónů pro naše Rusy. Když jsem jim je dával, jejich radost neznala mezí. Byli z toho u vytržení asi jako první Indiáni, když dostávali od bělochů korále či zrcátka. Večer pak všichni tito ostřílení Sibiřané seděli v kruhu u ohně a dělili se o gumové medvídky jako malé děti.

10.8. Němci nás už stále doprovázejí. Malý Jenisej je už pěkný veletok, ale v krásných horách. Asi ve 14 hodin dojíždíme do vesnice Vžep. Zde je také obchod a kulturní dům. Takže pomalu velkoměsto. Obchod byl bohužel už druhý den zavřený, jelikož prodavačka odešla sbírat maliny a rybíz do tajgy. To víte, je teď sezóna. Ale ani nám to moc nevažilo. Potřebovali jsme pouze koupit chleba a ten tady dostaneme v každé chalupě, neboť si ho každá rodina peče sama. A musím říci, že je skutečně výborný.

Kulturní dům byl otevřený. Charakterizoval bych ho jako chlív říznutý maštalí. Němci dávají bonbóny místním dětem. Člověk, když to vidí, tak se ptá, kdo vlastně vyhrál a kdo prohrál 2.světovou, ale hrdost starých lidí zjednává brzy pořádek. Nevybírávými slovy vyprovádějí Němce z vesnice.

Odtud plujeme v klidu až k perfektní kaskádě, kterou po velkém filmování sjíždíme a kempujeme na hezkém místě spíše u jezera než u řeky. Jsou zde pravé hříbové orgie. Sbíráme už jen praváky a kozáky, vaříme polévku, omáčku a řízky. Už musím končit, protože se blížíme k peřejím.

11.8. Připlouváme k Sizimu a já konečně dopsal resty. V Sizimu staví "Zarja". To už je pravidelná loďní doprava mezi Sizimem a Kyzylem (asi 300km). Kupujeme chleba a necháme se unášet až k místu, kde je krásné tábořiště a staví tam Zarja. Večer máme večírek s našimi souputníky. Předtím jsme se byli s Jardou podívat kousek odřeky. Opět divočina. Tak nádherné údolí jsem dlouho neviděl.

Večer, když jsme seděli, přišel k nám typický ruský mužik. Připadal jsem si jako za dob Tolstého a jeho "Večerů blíz Dikaňky". Prostě pohoda. Na ohni se vařil čaj, pekla slanina, kolovala vodka, zpívalo se, hrálo, kouřily se balené "pogody" a ruský zemědělec vykládal o své rodině, starostech a radostech, práci a o své zemi. My mu zase vyprávěli o nás. Byl to fajn večer. Vůbec Tuva je pro nás zajímavá země. Od 11.století byla součástí Manžuska (Číny). Tuvinci se za těchto dob dostávali s Číňany do

POUZDRO K OPASKU

Pro dnešek se pokusíme vyrobit si malé pouzdro na drobnosti, které je třeba mít při výpravě stále po ruce a nechce se pro ně sahát do batohu. Pouzdro můžete lehce připnout za opasek, nebo je pouze zastrčit do žebřadla, žracáku, příručního batůžku, či jak kdo říká tomu malému, co většina z nás nosí ještě k batohu přes rameno. Možná se vám bude zdát celý postup příliš podrobný, avšak snaha je přiblížit takovou práci i těm, kteří s ní nemají prozatím žádné zkušenosti.

Než začneme:

Nebudu uvádět pevné míry, pouze orientační (11x14 cm), protože ty konečně si může každý upravit podle svého. Za materiál zvolíme nejlépe pevnou kůži. Kousek kůže vždy někde seženete, nebo jej získáte ze starého koženého ošacení (pozor! - z maminčina oblíbeného kabátu nebrat, efekt by asi nebyl takový...). V současnosti jsou k sehnání odstřížky kůže na různých trzích za 20 - 30 Kč. Z takového množství uděláte 2 - 3 pouzdra (jen musíte menší kousky kůže sešít k sobě (obr. 1) tak, aby vám vznikl konečný díl). Nemáte-li kůži, je možno použít rezné plátno. Jednotlivé díly k sobě sešíváte buď kůží nebo reznou nití. Pokud nití, tak nejlépe dvojitou, pokud kůží, tak proužkem širokým 1.5 - 2.5 mm. Získáte jej podle obr. 2 tak, že budete z kousku kůže odstříhávat spirálovitě okraj až ke středu. Vnitřní přihrádky pouzdra k sobě i k celku přišíváte v každém případě nití.

Před sešíváním je dobré si připravit na obou sešíváních dílech otvory na prošití. Ty dělejte zhruba 2 - 3 mm od kraje a 4 - 6 mm od sebe. V případě šití proužkem kůže je udělejte o něco málo delší než je šíře vašeho šicího materiálu (koženého proužku). Otvory dělejte na dřevěné podložce ševcovským šídlem, ostrým šroubovákem, nebo opatrně špičkou nože. Pracujte opatrně, protože špatně vyměřený nebo příliš velký otvor se obtížně spravuje. Pokud budete šít nití, stačí otvory dělat širší jehlou. Než budete otvory dělat, položte si oba sešívání díly k sobě tak, jak budou šity. Tužkou (ostatně všechny rysky na kůži dělejte

tužkou - tvrdosti 1-2) si naznačte místa, kde otvory budete dělat. Už nyní je třeba se rozhodnout, jaký způsob sešívání si zvolíte. Při šití totiž máte možnost dvou základních způsobů. Na obr. 3a je způsob, kdy šijete pouze jedním směrem tak, že prošíváte vždy otvor o trochu výše a vzniká tak jakási spirála. V takovém případě nedělejte protilehlé otvory na stejné úrovni, ale o polovinu vzdálenosti mezi sebou vždy posunuty.

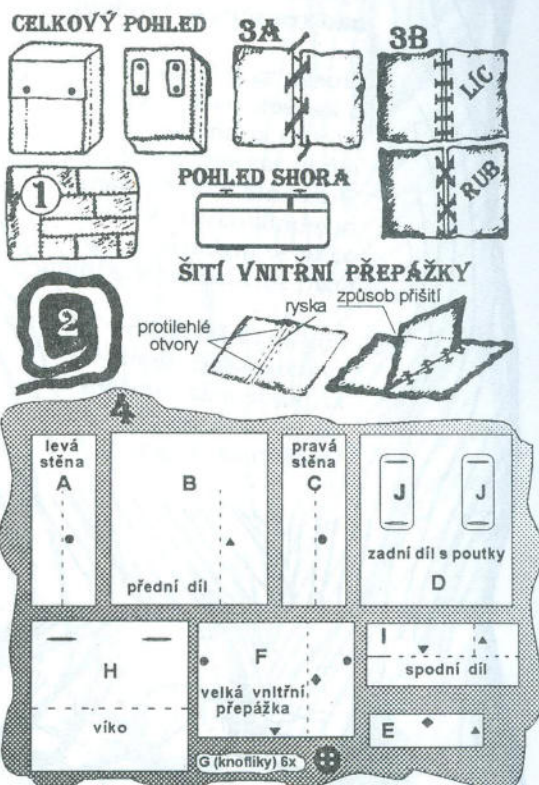
Druhým způsobem jak sešívát (obr. 3b), je šít dvěma směry. Tedy jednou nahoru a podruhé zpět. Prošijete oba protilehlé otvory (nyní je máte připraveny přímo naproti sobě) na lícové straně vodorovně a na rubové přesunete vždy napříč o jedno výše. Takže po sešití máte na jedné straně dvojité vodorovné čárky a na druhé úhelné křížky. Rubová a lícová strana se mohou samozřejmě prohodit. Záleží na tom, co se vám bude více líbit. Pokud vám dojde uprostřed sešíváních dílů nit či proužek kůže, je třeba zajistit jeho konec z vnitřní strany uzlíkem a pokračovat další nití či proužkem.

Vlastní postup práce:

Kůži si připravíte podle náčrtku v obr. 4. Nejprve k sobě sešijete díly A, B a C, což jsou boky a přední stěna. Poté celý díl odložíte a sešijete k sobě díly E (malá vnitřní přepážka) a I (dno) tak, že díl E přišijete na rysku vyznačenou ▲. Poté k dílům E a I přišijete velkou vnitřní přepážku F. Tato přišití a výrobu otvorů pro šití znázorňuje obr. 5. Přišijete F na I podle rysky ▼ a E na E podle ◆. Přišijete I a E na E a podle rysky ●. E na A a C. Vznikla vám napolo uzavřená kapsa a celé pouzdro již začíná dostávat svůj tvar. Zbývá našít na zadní díl (D) z lícové strany poutka na opasek (2x J). Doporučuji vám, aby poutka byla podle obr. 6 přichycena k zadní stěně knoflíky (knoflíky na pouzdrě, knoflíkové dírký na poutkách). Ušetříte si tak spoustu námahy, budete-li pořebovat pouzdro sundat bez toho, abyste odepínali opasek. Konečně pouzdro uzavřete přišitím dílu B na A, C a I. Poslední fází bude úprava víka. (díle H). Naměříte si vzdálenost rovnající se šířce celého pouzdra a z rubové strany podle ní vyznačíte rysku budoucího ohybu. Ten pak přejedete špičkou nože otočeného "tupou stranou" (nejste-li ovšem přílišní zelenáči, kteří mají nůž

tupý z obou stran). Na konci tohoto dílu opatrně vyříznete otvory pro knoflíky budoucího zapínání. Ty by měly být pouze o něco málo větší než průměr knoflíku. Práci dokončíte přišitím dílu K na díl D (zadní stěnu) a přišitím knoflíků do míst, kam podle otvorů vycházejí. Pozor, tohle bude trochu náročnější úkon, proto trpělivost. No a nyní již máte pouzdro hotové. Zbývá pouze ozdobit je podle svého přání. Nejhezčí je vypalování. To uděláte nejlépe rozžhaveným tupým koncem jehly, kterou máte pevně uchycenu na nějakém držáku (např. v tužce). Napalujte jej nejlépe nad plynovým, či lihovým hořákem. Svička není vhodná, neboť příliš kouří a jehlu by zašpinila. Intenzitu rozžhnutí jehly i intenzitu vašeho přitlačení je lépe si vyzkoušet na nepotřebném kousku kůže. A to je vše. Teď už jen naskládat věci, malou kápezetku, doklady, peníze, tužku a zápisník, a tradá na vandr...

Honza

Své příspěvky o všem, co mohou tomici ku prospěchu svému vyrábět, zasílejte na adresu J. Zdiarský, Husova 668, 431 86 Kovářská

IMPREGNACE TKANIN

Nastává doba táborů a dlouhodobějších výprav, na které je třeba připravit také naše staré a vybledlé stany a celtý. Co když přijde velký déšť? Skvěle se nám právě teď hodí příspěvek jednoho z tomikovských vedoucích, **Tomáše Berky z Opavy**, který nám nabízí několik vyzkoušených návodů na impregnaci. Nuže, vzhůru do vaření...

- 1) Roztok A - 200 g mýdla
3-4 % parafinu (na váhu suché tkaniny)
10 l vody
- Roztok B - 500 g síranu hlinito-draselného (kamenec hlinito-draselný)
10 l vody

Tkaninu vypereme v roztoku A při 60°C, lehce vymačkáme a vložíme do nádob s roztokem B. Občas zamýcháme, aby roztok pronikl až ke tkanině. Asi po 1/2 hodině látku vyjmeme

a několikrát vymáčkáme ve studené vodě. Volně usušíme, popř. vyžehlíme.

- 2) Látku namočíme v teplém 5% roztoku síranu hlinito-draselného (50 g / litr vody). Po úplném prosycení roztokem látku vymačkáme, necháme uschnout a namočíme do mírně zahřátého roztoku 22 g mýdla v jednom litru vody. Po 30 minutách látku vyjmeme a vymáčkáme ve studené vodě. Necháme uschnout.

- 3) Roztok A: 2.4 kg síranu hlinitého v 10 l vody
Roztok B: 0.5 kg mýdla v 10 l vody
Postup jako u způsobu č.1.

- 4) Čeresein a parafin rozetřeme po rozprostřené látce (stanovým dílcí), až se vytvoří souvislá bělavá vrstva. Poté ji mírně zažehlíme.

Síran hlinito-draselný (kamenec) je možno koupit v drogerii. Mýdlo lze použít jakékoli. Je vhodné je nastrohat, aby se dříve rozpustilo. Tyto recepty se hodí na impregnaci přírodních materiálů, jako

je bavlna, nebo len. Tkaniny z umělých materiálů impregnujeme silikonovým olejem rozpuštěným ve vhodném rozpouštědle, např. trichloretylén, nebo benzin (tomici, ale tohle nechte raději vedoucím - pozn. red.). Je možno použít silikonový olej ve spreji (nezapomeňte ale na ozonovou vrstvu... pozn. red.).

Tomáš Berka, TOM 4203 Opava

(kresba Honza)

PSÁNO UHLÍKEM

Rita, 13 let, TOM 1722
Pěšinky a Ostržní Hradec Králové

Bylinkové zaklínání nad zraněným Frodem

Prosím za tvůj smích
o kousek zlata z nebe
s touto kopřivou
mít tě zas vedle sebe.
Služebník tvůj chci být
tužebník dávám k tomu
až ty se uzdravíš
snad smát se budem tomu.

Prosím dokud smím
za tvoje stálé zdraví
až půjdem za sluncem
tak máta tě pozdraví
-prosím za život tvůj.

Onďřej Kormoš, Stopaři Kovářská

Tamara Kepičová,
Tom Stopaři Kovářská, 12 let

Příroda

Příroda je krásná a pestrá
(vždyť každý ji zná)
A ta liška bystrá
je bystřejší než každý z nás
Patří tam každý
i pavouk, který se nepodobá lani
když zchází z luk
A my všichni
žijeme
jen pro ni!

Co já bych chtěla,
hlavně poznat pana Tolkiëna.
Žít v jeho zemi pohádkové
i když vlastně plná pravdy je.
A pořád se mi jeví taková
krásná a uslechtilá
ta kniha pana Tolkiëna.
Jezdít na koni, Stínovlasí
na větrných pláních v Leornasi,
pak do údolí přes moře odejít
a něčoho milého s sebou vzít.
Ale vrátit bych se nechtěla
vždyť je to země pana Tolkiëna.

Tereza, TOM 1722
11 let,
Pěšinky a Ostržní
Hradec Králové

Již podruhé se setkáváme s novou rubrikou zabývající se literárními a výtvarnými výplody tomíkovských hlaviček. Je určena především pro dětské členstvo, avšak místo je zde i pro šikovné vedoucí. Své příspěvky, podepsané, s udaným věkem, adresou, názvem a číslem oddílu, pokud možno bez překlepů, zasílejte, prosím, na adresu: Gabriela Vítová, TOM 1904 Stopaři, Schulhoffova 859, 149 00 Praha 4 - Háje. Kresby pokud možno kontrastní, nejlépe perokresby, linoryty, atd. Básničky a prózu v rozsahu přiměřeném velikosti stránky.

Báseň o vodě

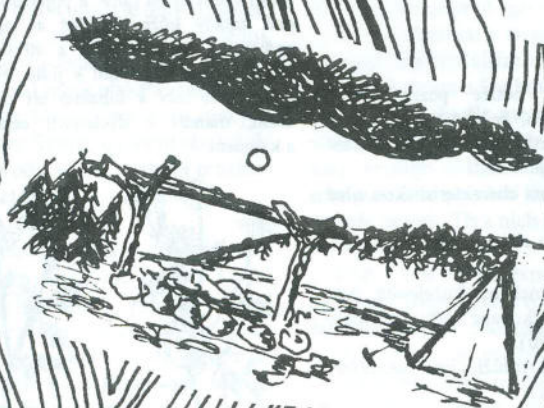
Teče, teče, vodička,
koupe se v ní mamička.
A ty její dětičky
zalévají kytičky

(vrcholný výkon nejmenovaného
redaktora Tomika ve věku 8 let)

Poučná báseň o tom
jak je důležité mít
nakrémované boty,
aneb k čemu slouží tuk
rozetřený po obuvi

Nakrémej si boty
do týhleť sloty
Nenakrémuješ-li si je,
do ponožek
voda se ti vpije

(vrcholný výkon jiného nejmenovaného
redaktora Tomika ve věku 22 let)

trocha veršů od "konkurence"...

Máš-li čas na mluvení
Čti knihy
Máš-li čas na čtení
Jdi do hor, pouští a k moři
Máš-li čas na chování
Tančí a zpívej
Máš-li čas na tančení
Tiše sed, Šťastlivý Blázne

(Nanao Sakaki, Kjóto 1966)

Nanao Sakaki
TO STAČÍ

Zem pro nohy
Sekyra pro ruce
Květ pro oči
Pták pro uši
Houby pro nos
Úsměv pro ústa
Píseň pro plíce
Pot pro kůži
Větr pro mysl.

(Vesnice Óšikamura,
říjen 1984)

Nanao Sakaki
CHOŤ SE ZABLÁCENÝMA NOHAMA

Slyšíš-li špinavé řeči
umyj si uši
Vidíš-li špinavé věci
umyj si oči
Máš-li nedobré myšlenky
umyj si srdce
a
Nech si bláto na botách

Není důvodů stydět se za své pocity, přání a touhy rozhozené na papír, za svou poetickou duši, která je vlastní snad každému, kdo je schopen žít s přírodou a probouzet se ráno se zpěvem ptáků a s rosou. A takoví tomíci přeci jsou, nebo ne?

Tuto dvoustranu pro vás připravili

Henza
& Madelaine

pampeliška

(něco o kytičkách
pro mladší tomíky)

Léto. Myslím, že rozebírat smysl těchto čtyř písmen by bylo naprosto zbytečné. Je spousta lidí, kteří prostě řeknou léto, a znamená to prázdniny, vodu, les, louku, kytky, motýly. Člověku je jedno když se na pasece popíchá o ostružiník, a naučí se dřív ráno vstávat, aby viděl vycházet slunce. Je chvíle na kamarády, na ohně, a čas někam vyrazit, něco prožít. To, co chceme vidět, nezakrývá mlha, skála neklouže, když se chce lézt nahoru. Zvířata jsou miň nebezpečná než byla na jaře, a navíc, batohy jsou lehčí o spoustu těžkých zbytečných věcí na zahánění zimy. No, a v těchto dobách rostou třeba zrovna tyhle kytky...

Kontryhel obecný (*Alchemilla vulgaris* L.)

Kontryhel nebo taky rosička, konrádek, hvězdoš, kontrhel, kondolík či přivratník nás vždycky po ránu přivítá na lukách, na mezích, i v lesích, podél cest, i u potoka, zeleným kornoutkem s kapkou rosy nebo deště. Klidně si tak po ránu kouká po slunci, a ani mu nenapadne

uschovat ostatní poklady - kapičky na zoubcích listů - tzv. nebeskou rosu, kterou alchymisté používali při hledání kamene mudrců /podle toho také latinský název *Alchemilla*/. Jeho drobné zelenožluté kvítky se v zeleni snadno ztratí. Listy mají drobné chloupky. Plodem je nažka. Patří do čeledi růžovitých.

S kontryhelem máme tu radost se potkávat na toulkách od května až do září. A nejen potkávat. I při různých bolestech jistě každý ocení jeho pomoc. Jeho listy se přikládají na krvácející nebo špatně se hojící rány, otoky a oční záněty,

při silné rýmě a krvácení z nosu - má totiž protizánětlivé účinky. Vnitřně se pak jeho olistěná nať užívá formou čaje na bolesti žaludku, střev, při průjemcích, při zvýšeném krvácení, při nespavosti, na posílení nervové soustavy, pročišťuje krev a odstraňuje bolest hlavy.

Kakost luční (*Geranium pratense* L.)

Modrá jako len (někdy ale také modrofialová, růžová, velmi žíldka i bílá). Roste na lukách, na mezích, v příkopech, na rumišťích, kolem potoků, u venkovských plotů, a na jiných travnatých místech - od května až do září. (Vzkaz pro vedoucí: je to rostlinka, kterou sice své milé radost

uděláte, ale jako ostatní luční kvítka ve váze moc dlouho nevydrží. Proto raději milou vezměte rovnou na louku). Patří do čeledi kakostovitých, květenství je vidlanovité, plod zobanitý. Kostrbatá je ta věda, co?

Rmen a taky heřmánek

Občas někomu dělá potíže poznat rmen od heřmánku. Je pravdou, že obě tyto rostlinky jsou léčivé, ale něco nevléčí rmen a něco zase heřmánek. Rozpoznáme je:

a) **vůně** - heřmánek má charakteristickou silně aromatickou vůni,

- rmen je bez vůně, někdy mi připadá, že voní... nepříjemně.

b) **lůžko úboru** - heřmánek má kuželovité, duté lůžko, na vnější straně tečkované nažky (viz malý detail u obrázku heřmánku).

- rmen - plevy na lůžku jsou zakončeny osinou (lůžko je vyplněné).

c) jsou i **jiné charakteristické znaky** pro obě rostliny, ale pro jejich podřadnější význam je tu neuvádím, až je potkáte někde při cestě, zkuste si obě kytičky pořádně prohlédnout - jejich listy, kořeny, květ, celkový vzhled, plody...

Rmen rolní (*Alhemi arvensis* L.)

Většinou ho vidáme od května do září, pleveli na polích, po krajích cest, na rumišťích, na mezích. Patří do čeledi hvězdnicovitých. Květenství je úbor, plodem je nažka.

Heřmánek pravý /lékařský/

(*Matricaria chamomilla* L.)

nebo také (*Chamomilla recutita* L.)

Marulka, kamilka, rumánek, ománek, harmaniček - voňavá léčivá rostlinka, pro kterou se můžeme v květnu až říjnu vydat na okraje polí, na úhory, rumiště, vidáme ji také na návších, při plotech a podél cest. Její vědecké - latinské označení napovídá dost o jejích léčivých účincích a o její vůni - *Chamomilla* je z řeckého *chamaimélon* /chamai - přizemní, mélon - jablko - podobnost vůně heřmánku s jablkem, *Matricaria* je z latinského *mater* - matka - matčina rostlina /ve starověku, a někdy i dnes se užívá proti ženským chorobám/. Heřmánek patří do čeledi hvězdnicovitých. Květenství je bílý květní úbor se žlutým terčovitým středem. Je silně aromatický. Plodem je nažka. K léčení trháme jeho květ. Působí protizánětlivě na kůži, proto se z něho dělají obklady na rány a popáleniny, a na různé jiné záněty kůže. Vnitřně se pak užívá proti nadýmání, na žaludeční a střevní křeče, proti větrům, podporuje chuť k jídlu, zlepšuje trávení. Používá se také k inhalaci při zánětech nosních dutin, mandlí a dýchacích cest, ke kloktání a k pocení.

heřmánek s detailem květu

rmen

(Madelaine)

Eko-eko-log-gie ni-ni-kohe neza-bi-bije

...Jak to vlastně je... Skleníkový efekt

Jak víte, sluneční záření nám přináší nejen světlo, ale také teplo.

Za normálních podmínek se část záření po dotyku se zemským povrchem přeměňuje právě v teplo, které se po určité době uvolňuje do vesmíru. Díky tomu se naše země otepluje, ale nikdy se nepřehřeje. Je to takové, jako když sedíte v parném letním dni v bytě u otevřeného okna.

Vlivem úniku škodlivých plynů z elektráren, továren, aut (a od kuřáků) se zhušťuje vrstva plynů obalující naši zemi. Ta sice propustí sluneční záření k zemi, zabráňuje však teplo jím vytvořené propustit zpět do vesmíru. A je to jako byste si před sebou zavřeli ono zmíněné okno.

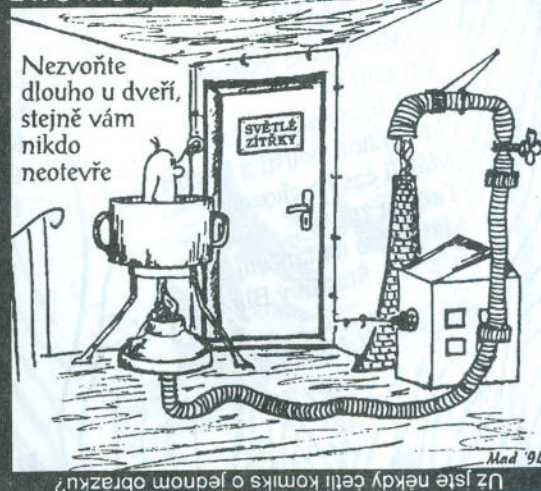
Stejně jako vzduch v pokoji za oknem, tak i naše atmosféra se zahřívá víc než je třeba. Pokud se zvýší průměrná teplota země jen o pár stupňů, může dojít k nenapravitelným následkům.

Místa s již dnes vysokou teplotou, jako je například rovníková Afrika, budou příliš horká pro život. V místech věčného chladu se ledové kry

začnou rozpouštět a zatopí území, která jsou nízko nad hladinou moře (hrozí to například Holandsku). Vlivem změny teplot se změní podmínky pro život rostlin i živočichů a nastane tak jejich hromadný přesun do oblastí s příznivějšími podmínkami, nebo úhyn. Je to bohužel jedna z možných cest k zániku života na zemi.

A co my pro to můžeme udělat? Nic zas až tak příliš složitého. Budeme plýtvat energií a všemi výrobky všude kde to půjde a tím i nutit elektrárny a továrny ke stále větším výkonům, aby měly co největší odpad jedovatých plynů, například hodně plýtvají papírem. No, a pokud se opravdu chcete upéct ve výhni skleníkového efektu, nesmíte v žádném případě podporovat recyklaci a obdobné záležitosti. To je totiž jedna z hlavních cest, jak tomuto zabránit. Přemlouvejte tatínky, aby na semaforech nevypínali motor od auta, protože výfukové plyny jsou jednou z hlavních součástí dokonalého "skleníku".

EKO KOMIKS

Už jste někdy četli komiks o jednom obražku?

...A pokud byste se i přes naše "rady" rozdělili světu pomoci, zjistíte brzy, že to bude mít výhodu i přímo pro vás. Budete se nejen cítit lépe, ale pocítíte to i na peněženkách svých a svých rodičů. Při stále stoupajících cenách energie není třeba více zdůrazňovat...

Gábi - Madelaine

neustálých sporů. Výsledkem bylo "povstání šedesáti", které bylo krutě potlačeno. Všechny 60 vůdců, podle kterých bylo povstání pojmenováno, bylo popraveno. Po těchto zkušenostech požádali cara o protektorát Ruska, aby se vymanili z vlivu Číny. Tuvinci jsou malý národ uprostřed ruské, mongolské a čínské říše. Byli vždy nakloněni Rusům a bylo pro ně lepší být podřízeni jedné mocnosti, než třem. A proto také roku 1944 požádali dobrovolně o vstup do SSSR jako autonomní republika. Dnešní Tuva má 170,5 tisíc km² (ČSFR měla asi 120 tis.) a žije v ní asi 300 000 obyvatel. V zemi není ani kilometr železnic, asi 500 km asfaltových cest a ve třech největších městech žije polovina obyvatelstva. Ostatní žijí na vesnicích a jejich hlavním dopravním prostředkem je kůň, loď a letadlo. Tuva má ohromné nedotčené zásoby černého uhlí, rašeliny, azbestu a mnoha dalších surovin. S obavami vyhlížím dobu, kdy nám zanežákých 40 let dojdou zásoby plynu ropy. Pak se vrhneme na těžbu uhlí a je docela reálné, že se nám podaří zničit i tyto poslední, člověkem nedotčené oblasti. Zatím si však Tuvinci, což je národ mongolského původu, a Rusové, kteří jsou hlavně potomci ruských trestanců příslých ze Sibíře, společní obyvatelé této země, své přírody váží a nechtějí o zakládání dolů ani slyšet.

12.8. Dnes čekáme na Zarju do 14 hodin. Není to místní "děvuška", ale parník. Do té doby musíme vše usušit a zabalit, hlavně Matyldu. Je krásné ráno na břehu Malého Jeniseje. Jízda Zarjou je zajímavá. Řeka je spíše už jezero s malými ostrůvky. V Bojarovce čekáme do 18 hodin na turinský katamaran a pak se utáboňujeme na noc u říčky, kolem které zítřejí pojedeme "gruzavikem" na Ulug-O. Ještě jsem se doposud nezmínil o celkovém složení naší expedice. Kromě nás čtyř nás na dosavadní pouti provázely dva ruské katamarany s ruskou posádkou: Jura, Saša, Borja a Fedor, a s tuvinskou: Jura, Alexandr, Šurik a Kazach Vasil. S námi jeli ještě student a studentka z pedagogické fakulty v Tuvě - Igor a Bude-Fma. Na Ulug-O se naše posádka ztenčila a doprovodil nás pouze tuvinský katamaran. Když člověk vidí ty vesnice a civilizaci, tak by už nejraději byl zase v tajze. Co dokáže člověk udělat kolem sebe, to je neuvěřitelné. Rusové tomu říkají "poješana civilizacija".

13.8. Dnešní den věnujeme přejezdu na Ulug-O. 80km čistou tajgou přes hřebeny vysoké 2 200m. Chřebet Akademika Obručeva je fantastický. Škoda jen, že Rusové tu jezdí pouze nákladáky. Tak rozryté cesty jsem ještě neviděl. V těchto horách by se člověk mohl toulat a dobývat celé měsíce vrcholy, kde ještě nikdy nikdo nebyl.

14.8. Dnes jsme vyjžděli ve dvanáct. Využil jsem toho, abych vyrazil do tajgy a udělal záběry na okolí hory. Je zde v této kotlině zajímavé počasí. Do desíti hodin hezky, pak déšť, večer vyjasnění.

Ulug-O je úplně jiný typ řeky než oba Jeniseje. Méně vodnatý, více peřejí, taková typická "bílá voda". Krajina jako v USA. Spousty červených skal (hodně železa). Kempujeme v

tundře a navštěvujeme "baňu". Saunu v tundře jsem ještě nezažil (zemljanka s kamny obloženými šutry a v kamnech zabudovaná vana. Odtud se polévají kameny, kolem sedátka jako v normální sauně). Koupali jsme se v přírodní vaně asi 20m od zemljanky. Bylo to žůžo.

15.8. Vyjždíme v 11³⁰ a blížíme se ke kaňonu. Na úbočích ještě leží sníh. Sjíždíme divokou řekou až k tábořišti. V lese je vše - brusinky, rybíz, borůvky, hříby, šípky.....

16.8. Dnes ráno doděláváme k Matyldě přední hřeblo, jelikož nás čekají nejtěžší úseky naší cesty. Kaskády. "Katarina I, II a III" a "Něprochodinyj". Sjíždíme ke Katarině, prohlédneme si ji a pak vyjždíme. Já mám důležitý úkol, filmuji ve stoje na zádi Matyldy vše, i ty nejhorší žumpy. Sjíždíme vše celkem bez problémů. Až po Katarině jsme najeli na šutr a museli jsme poprvé "převažovat".

Mezi Katarinou a Něprochodinyj táboříme na snad nejdělejší tábořišti naší expedice, přímo v kaňonu u šestkové vody. Ona je to sice obtížnost 5, ale dle mezinárodní stupnice se u sibiřských řek pro jejich specifickou automaticky zvyšuje obtížnost o jeden stupeň. Přímou u stanu máme pamětní desky čtyř vodáků, kteří se tady utopili. Tři z nich nebyli nikdy nalezeni.

17.8. Dnes byl bezesporu nejnáročnější den. Jeli jsme 10km šestkovou vodou v kuse. Bylo to fantastické. V podstatě jsem byl rád, že jsme to zvládli bez úhony na zdraví a na Matyldě. Pouze jsme zahuli přední hřeblo. Řeka Ulug-O je vodácký ráj. 60km v kuse divoká voda. Večer dojíždíme k soutoku s By-Chemem. Zde se utáboňujeme na dva dny. Čeká nás už pouze 112km po Velkém Jeniseji do Kyzylu.

18.8. Dnes jsme po snídaňo-obědě vyrazili na "Chutimský parog". Napřed jsme šli s Kenym tajgou. Konečně vím, co to je. Asi 1km jsme urazili za 1,5 hodiny. Pro násince je to velká neznámá. Jít zde v létě je šílenství. Představa o nějakých pěšcích či prostupném lese je nesmyslná. "Chutimský parog" mě vůbec nezaujal. Byl jsem nadšen pouze pohledem na horu Dermal. V r.1985 tam havarovalo letadlo, a než přišla pomoc, tak už lidé žral medvěd. Slušně přístupná je hora pouze v zimě. Při cestě zpět jsem měl velké ztráty. Rozbité koleno, tak na jeden steh. Venca to ale odborně zalepil TIXEM (německé lepidlo). Zalepené to drží líp než sešitě. Pak jsem dostal 9 žihadel od divokých včel (naštěstí nejsem alergický), rozil jsem si levou ruku, chytil jsem klíště a zaryl si třísku pod levý ukazovák. Byl to můj smolný den. Večer jsme kecali do čtvrt na jednu.

19.8. Dnes jsme vstávali v deset, ve dvanáct jsme se po snídaňo-obědě vypravili do tajgy hledat sazenice kedrů. Našli jsme pouze modřiny a borovice. Zbytek dne jsme strávili bohubílou činností, hráli jsme šachy a vařili večeři.

20.8. Vstali jsme v osm. Po snídani jsme vyrazili po Jeniseji do Kyzylu. Krajina po cestě typicky asijská - opuštěná, divoká, krásné hory. Ujeli jsme dnes 80km. Po cestě jsme navštívili

Stalinův internační tábor pro trestance. Skličující pohled. Ti vězni neměli vlastně vůbec žádnou šanci. Dostávali k práci jídlo na jeden den a kdyby chtěli utéct, čekalo je asi 500km přes neprostupné lesy a hory do nejbližší civilizace. Nebo skočit do Jeniseje a plavat asi 120km v proudu, který i v srpnu má cca 10°C.

21.8. Dnes máme 22. výročí okupace Československa Sovětskou armádou. Tak jsme to s přáteli oslavili. Do Kyzylu zbývá 42km. Cestou nám pořádne přší. Přijíždíme k soutoku Velkého a Malého Jeniseje a Yačiná svítit slunce. V 15⁴⁰ přistáváme u geografického středu Asie, fotografujeme se a o kus níž balíme Matyldu a věci. Jardovi se podařilo za 18 min roztrhnout dvojce kalhoty. Hezký výkon.

Kyzyl. Večer jsme zváni k Jurovým přátelům - Tuvincům. Mají hezký byt a dvě Tuvinky jsou příjemné a docela milé holky. Radši na to nemyslet.

22.8. Dnes po krásné a bohaté snídani věnujeme čas prohlídce muzea. Jarda si chtěl koupit čepici, ale všechny mu byly malé. Kdo zná Jardovy proporce hlavy, toho to ani moc nepřekvapí. Večer jedeme na "Daču" našich Tuvinců, kde absolvueme "baňu" a nepříliš vydařený večírek.

23.8. Dnes ve 14²⁰ tuvinského času odjíždíme z Kyzylu. Do té doby balíme a děláme poslední nákupy (10kg zkažených buráků a pod.)

Já jsem stihl napsat dopis Katarině do Kijeva. Ve 14²⁰ pak skutečně odlétáme a po dvou mezipřistáních (Abakan, Čeljabinsk) přistáváme za bouřky v Moskvě na letišti Domodědovo o čtvrt na jedenáct večer. Odemykáme dveře tur.klubu v Moskvě. Uleháme o půlnoci. Pro nás vlastně ve čtyři ráno.

Keny měl ještě večer setkání s myšlívou umyvadla, a tak raději zamykáme jídlo do sudů.

24.8. Vstáváme o půl osmé a po ranní kávě, popř. čaji vyrážíme do města. Keny ještě stihl kávou polít Jardovi karimatku, kalhoty a židli. Ve městě jsme se rozešli u dětského obchodního domu. Já jsem si šel do Inturistu koupit lístky na Treťjakovskou galerii a do Diamantové klenotnice. Galerie je však zavřená a do klenotnice jsou lístky až na neděli. To je neuvěřitelné, i na kulturu je zde pořádník. Opravdu země, kde zítřejí už znamená yesterday. Ale kdybych prý měl dolary nebo marky, mohl bych navštívit klenotnici i dnes.

25.8. Dnes je sobota. Převládáme věci na nádraží. Keny rozbíjí v tašce Tuvinci darovanou marmeládu a používá sprosté výrazy. Po uložení věcí v "Kameře chránění" odcházíme do města. Jarda se projevuje jako mimořádná kupní síla. U "Univěrmagu" koupil veškeré vybavení do temné komory. Odjíždíme v 18¹³ směr Čopy, Praha.

26.8. Probouzím se v sedm a po ranní hygošce se jdeme projít po kijevském nádraží. Jarouš se ve vlaku seznámil s jedním Mongolem, jedoucím do Prahy.

27.8. Projíždíme Vsetín s hodinovým

27.8. Projíždíme Vsetín s hodinovým zpožděním. Čekají nás Jarda a manželka a jeho tři děti, Kenyho manželka a tatík a Vencova manželka. Po komorním uvítání (1 pivo a 1 láhev myslivce) na to, že jsme přežili, jsme se rozešli. Já musím do práce. Přicházím na poradu dvacet minut po zahájení. Omlouvám se, že rychlík z Moskvy měl zpoždění. Prostě trapas.

V posledních letech se u nás začíná bouřlivě rozvíjet touha lidí cestovat. Od r.1989 jsou k tomu též vytvořeny administrativní podmínky. (Finanční podmínky si bude už muset vytvořit každý sám.) Většina lidí se vrhá na západ do turistických center, známých velehor. Málokdo otáčí své zraky na východ. A to je škoda, nebo možná dobře. V té velké zemi na východě je možno totiž prožít a uvidět to, co na západě neuvidíme. A ono to možná stojí zato, vidět kus planety, která vypadá tak, jak vznikla nebo byl a stvořena, než ji člověk "upravil" dle svých "představ".

Jiří Homolka

Z oddílové tvorby...

TIP NA VÝLET

Moravský kras je O.K.!

Na návštěvu Moravského krasu se každý z bysterského turistického oddílu Kamzíci těšil, takže když jsme se v 7.00 hodin ráno sešli na autobusovém nádraží v Bystrém, vládla mezi námi dobrá nálada a nadšení pro další dobrodružství. Nastoupili jsme do objednané Avie a vyrazili jsme do Blanska, kde začínal pochod oficiálně nazvaný "Za studánkami a pomníčky". Cesta byla příjemná, neboť pan Šimek, řidič naší Avie, byl velice dobrým společníkem. Navíc vládlo pěkné (přímo krásné) počasí, tak co víc si přát.

Když jsme se dopravili do Blanska, nepřel se náš orientační smysl a "hravě" jsme ve spleti ulic našli tu, v níž probíhala prezentace. A právě tam jsme se stali šťastnými výherci dvou LP desek a dvou kazet za nejvzdálenějšího (tzn. celý oddíl) a nejstaršího účastníka pochodu, jímž byla naše milovaná vedoucí paní V. Halvová. Poblali jsme ceny a s chutí se pustili za krásami Moravského krasu. Cesta ubíhala skvěle, kolem nás nádherná příroda - zkrátka paráda. Prošli jsme kolem Čertova hrádku, "studánek U tetřeva", "U kukačky", a "U smce", až jsme dorazili k cíli pochodu

- Máchova pomníku. Tam jsme dostali za odpočítaných kilometrů opečené párky, trochu si odpočinuli a šli dál za vlastním programem. Všechno probíhalo dobře, až na jednu nemilou příhodu. Všude bylo hodně mravenců, kteří lezli i po stromech. Stačilo se zadívat nahoru a nešťastí bylo na světě. Jednu dívku štípl mravenec do oka a nebylo to asi nic příjemného. Nicméně krize byla překonána a pokračovali jsme v cestě.

Potom jsme zastavili u jeskyně Býčí skála. Měli jsme opět štěstí, jelikož zde byli naši dobří známí, manželé Kubešovi. Pan Kubeš nás provedl jeskyní a udělal nám velice pěkný výklad o její historii a současnosti a i když říkal, že na nás nebyl připraven, nemohli jsme mu nic vytknout.

Z Býčí skály jsme jeli k snad nejznámějšímu místům Moravského krasu - propasti Macocha a Punkevským jeskyním. Prohlédli jsme si propast a jeskyně a přesto, že zde někteří nebyli poprvé, všichni byli navýsost spokojeni. Každý si sáhl na krápník zvaný "Černoušek", který prý do roka každému splní jedno přání a tak to vypadá, že příští rok bude v Bystrém 29 lidí šťastnějších. Velice nás zaujala také projížďka na lodičkách ponornou říčkou Punkvou.

A protože jsme měli v nohách 20 mil (kilometrů) následoval už jen zpáteční cesta. Při ní jsme se ještě zastavili na pouti v Kunštátu, kde následovalo odreagování. To bylo zakončení našeho úspěšného dne. Doma v Bystrém jsme se rozešli do svých domovů a zůstaly jen vzpomínky.

Opravdu ... ?

Někdy se tam určitě ještě vrátíme.

Radek Fric

TOM 6314 Kamzíci, Bystré

POZVÁNKA DO NÁRODNÍ REZERVACE

Drbákov-Albertovy (Bílé) skály

Deset kilometrů severozápadně od Sedlčan, přibližně mezi obcemi Nalžovické Podhájí - Oboz - Častobor, nachází se národní přírodní rezervace Drbákov - Albertovy (Bílé) skály. Jako území s mimořádnými geomorfologickými, geologickými, botanickými a zoologickými hodnotami byla zařazena do nejvyšší kategorie.

Chráněné území zaujímá skalnaté svahy pravého břehu Vltavy. Na skalním reliéfu jsou rozšířeny původní přirozené porosty tvořené listnatými dřevinami - dubem zimním, habrem, lípou, javorem-klenem, jeřábem obecným, ke kterým se na slunných místech přidává muk a břeč a na skalách tzv. reliktní bory, což je borovice s původním výskytem pokřiveného vzrůstu. V keřovém patře se vyskytuje liška obecná, svída, hloch, skalník, jalovec a planá hrušeň. Zvlášť zajímavý je výskyt tisů.

Z nelesných společenstev jsou rozšířena na skalních ostrožnách např. Lilie zlatohlavá, bělozářka liliovitá, bělozářka větevnatá, chrpa Triumfettiho, pěchava vápomalá, koniklec luční, kaval Ivanův a desítky dalších. Z živočichů je to smec obecný, kuna lesní i skalní, užovka velká,

mlouk skvrnitý, liška obecná a často prase divoké. Někdy to může být i muflon. Pestrá je zde ptáčí fauna. Ze zajímavějších je to střízlík obecný, dlask tlustozobý, sýkora parukářka, včelojed lesní, datel černý. Hnízdí zde také naše sova velká.

Samotné území Drbákova a Albertových skal je ke kulturně výchovnému využití pro nejširší veřejnost dostatečně aktivní. Zajímavé a rozmanité přírodní podmínky a poměry, vynikající výhledy do údolí i na rozlehlou krajinu mohou být dobře využity k poučení jak speciálnímu, tak i v obecné výchově k ochraně přírody a péči o přírodní a životní prostředí. Naučná stezka, která tudy vede je vyznačena bílými čtverečky protknutými zeleným pasem od levého horního rohu k pravému dolnímu rohu. Co do obtížnosti je to jedna z nejnáročnějších, ale i nejkrásnějších v naší republice, protože vede úbočím strmých skal a roklemi. Při stezce je rozmístěno 11 zastavení. Jsou voleny v určitém logickém sledu i když je možné jít celou stezku v obráceném pořadí, případně ji zkrátit. Pohodlná prohlídka trvá 3 hod., s průvodcem a výkladem 4-5 hod. Na jednotlivých zastávkách jsou panely opatřeny poučným textem u některých jsou lavičky se stolem.

Jak se dostanete do oblasti rezervace? Vlakem do Sedlčan, odtud autobusem do Nalžovic a tři kilometry pěšky k začátku naučné stezky, nebo pěšky ze Sedlčan přes obce Kňovice, Kňovice, Chlum, Nalžovické Podhájí k první zastávce naučné stezky "U křížku" celkem 10 km. Případně autobusem z Prahy - Smíchova do Nalžovic a odtud 3 km. Na okraji rezervace je zřízeno malé parkoviště. Další informace Vám poskytne Robin - F. Veselý 264 01 Sedlčany 112. Ofrankovaná obálka podmínkou.

Robin - Frant. Veselý

člen strážní služby v rezervaci Drbákov - Albertovy - Bílé skály

OHLÉDNUTÍ ZA JAREM

Ahoj tomíci,

musím se Vám dnes pochlubit s tím, jak proběhla naše celostátní akce, na kterou jsem Vás v minulém čísle zval.

Dne 5.3.1994 pořádal náš TOM Poohří Louny již 10. ročník turistického pochodu Předjaří v Poohří ve Slavětíně nad Ohří. Akce dopadla na dnešní poměry fantasticky, protože nám přišlo 344 turistů, kteří s sebou přivedli navíc i 10 psů.

Prohnali jsme je po pěti připravených, týden dopředu vyfáborkovaných trasách, a to 7, 15, 20, 24 a 35 km. Po týdnu mlh se nám v pátek vyjasnilo, v sobotu ráno přimrzlo a již v 7.30 hod. svítilo sluníčko, kterému to vydrželo až do večera. "Zábava" nám začala navečer, kd y se nám z trasy nevrátilo pět romských děvčat z jedné rodiny. Hledali jsme je tak dlouho, dokud jsme nezjistili, že je odvezl z Peruce jejich strýko. Takže to nakonec dobře dopadlo, alespoň víme o životě českých menšin zase něco nového ...

Zmíněnou akci chápeme jako určitou propagaci činnosti oddílu a tým i A-TOM, neboť o výdělku se nedá v žádném případě hovořit. Vyčísli-li náklady, tak každý účastník obdržel na startu rohlík od Vacků, děti ještě lízátko z obchodu Central. Po trase dostal každý na kontrole čaj, rovněž tak v cíli. Zde ještě každý vlaječku, kterou máme každým rokem jinou (letos nás přišla na 18,- Kč) a všechny ženy igelitové tašky s názvem našeho oddílu, to jako dárek k MDŽ. Ten se u nás slaví stále, protože se zde slavil již v 1. republice. Dále nás to stálo něco za pronájem radnice ve Slavětíně a pár dalších výdajů. Takže sumasumárum náklady na jednoho účastníka vyšly cca na 24,- Kč.

Vzhledem k tomu, že zachováváme startovné v původní výši, tj. 3,- Kč a dospělí 6,- Kč - jde o docela slušný deficit - asi 7000,- Kč. To je zhruba částka, kterou se nám podařilo sehnat letos od sponzorů. Ale mohu Vám říci, že s těmi sponzory je to čím dál tím víc slabší, alespoň u nás. Byly to zhruba tři týdny běhání a žebrání. Ale samozřejmě, že si nestěžujeme. To bychom nemuseli vůbec takto rozsáhlou akci dělat. Detaily uvádím kvůli těm oddílům, které by podobnou akci chtěly zorganizovat a nejsou přifařeny k některému Klubu českých turistů, což je náš případ. Jsme čistý oddíl A-TOM (2 dospělí, zbytek děti do 15 let). Dalším zádrhelem mohla do vesnice jako je Slavětín být doprava. Ale i to jsme vyřešili. Vypomohl nám DDM Postoloprty, který vypravil zvláštní autobus (2x se otočil) a i ho zaplatil. Což bylo pro nás dost důležité.

Ti vzdálenější u nás přespali ve vlastním spacáku na zemi, přímo na radnici. Přijeli dospěláci z Děčína, Lokte, Chomutova, Prahy, Říčana, Lovosic, Jirkova a odjinud.

Ale nejvíce bylo dětí. A pro ty vlastně tuto akci děláme. A to každým rokem již od r. 1985. Termín máme stabilní - 1.sobotu v březnu před MDŽ.

Akci propagujeme tímto způsobem. V září rok předem nahlásíme akci do všech celostátních tur. kalendářů, o kterých víme. V tom samém roce pošleme do novin propozice s tím, že v žádném případě nezádáme o inzerci akce - spletli jsme se jenom jednou a málem nás to stálo dost peněz. Žádáme o to, aby noviny pozvaly své čtenáře na naši akci, chtějí-li... Dále necháváme dělat plakáty, na kterých jsou uvedeni všichni sponzoři. A protože jsou sponzoři většinou obchodníci z hlavní ulice v

Lounech - vyvěsí si plakáty do výloh obchodů...

Příští rok jsme se navíc rozhodli, že uspořádáme ne jenom 11. ročník turistického pochodu "Předjaří v Poohří", ale i 1. ročník dálkového pochodu "Za bledulí Poohří - 50 km". Obojí ve stejném termínu. Název není vůbec náhodný, protože trasa půjde CHKO Šebín u Libochovic, kde jsou přímo plantáže nakvetlých bledulí okolo termínu našeho pochodu.

Takže Tomíci, dal jsem Vám typ dost dopředu - 1. sobotu v březnu 1995 - ve Slavětíně nad Ohří (trať ČD Louny - Libochovice), na radnici start je průběžný od 7.00 do 11.00 hod.

Ahoj a zdraví došli!

Ing. Petrů Vladimír
vedoucí TOM Poohří Louny

hávaly k pádlu). Jezdíme tradičně na Zelený čtvrtek od té doby, co nám nějaký dobroděj z MŠMT zařídil prázdniny. Ale vlastně to zařídil ten Velký Dobroděj. Že nevíte který? To neví, nás o něm ve škole neučili. No přece ten, co je u cesty v poli na starém křížku. Nebo ve stovkách krásných chrámů, které postavili lidé všude po světě, abychom my turisté měli na co koukat. Je to pocit přímo sváteční, zakleknout zas po zimě do kanoe, uchopit ten mile známý, oble tvarovaný předmět zvaný pádlo, ještě natáhnout špricdeku, stále ještě drží na límci - to vodáka vždy potěší. V tišině u břehu jako kachna s kácaty se chvíli vrtíme v lodích, abychom se v nich dobře zabydleli a posloucháme tradiční předplavební šplechty: Kdo pojede první, kdo poslední, kdo koho hlídá, kdo chytá pod jezem. Teď si ještě zkusíme vylehnout na pádlo, závěs, náklon, jestli jsme to snad přes zimu nezapomněli. Jo, funguje

VODNÍ TURISTIKA

Dvojstránka pro tomíky - vodáky

ZELENÝ ČTVRTEK

Už je to tady! Ne, nebojte se, už je po revoluci, teď snad jen pokojná evoluce. Ale je tady jaro, s ním dost vody v řece a přijatelná teplota, aby bylo možné vypustit robátka na první jarní splutí kousku naší rodné Sázavy. Pro nováčky je to voda veledivoká, pro ty starší každým rokem méně divoká a pro kilometrůž wildwasser II, za velké vody i III. To je relativita. Každý vidí věc jinak. Já to vidím dnes jako pohodu: Od rána azurový den, teplota na slunci snad 15 °C, když se někdo cvakne, nezmrzne, nebudeme kvůli němu muset všichni pospíchat jako vloni (to sněžilo a mokré ruce přitu-

to, tak jedem. Slunce svítí, ptáci zpívají, peřeje šplouchají, je nádherný Zelený čtvrtek. Náladu nám nepřekazí ani pěnka. Vodácký lid ví, že za tímto poetickým názvem je skryta šlajsna, která dovede vylekat. Žije v ní krhanická příšera, která si čas od času někoho vyhlédne. Letos to byla Eva s Kristou. Jirka v roli žabího muže pod jezem byl na svém místě, všechno je O.K. Loď není ani škrábnutá a ještě je krásně umytá. Holky jakbysmet. Pod Prosečnicí vylezem z lodí natáhnout trochu nohy. Každý nasává sluneční teplo, polední idylka. Teď ještě trochu tréninku pod šlajsnou v Kamenném Přívozu a jsme doma na Žampachu. Jedu poslední, pozorují barevné lodičky kopí-

rující vlnění čisté jarní vody, mysl je klidná, spokojená, pokorná, pomyslím si: Kéž všechny cesty všech mají šťastný konec. Kéž lidé časem pochopí, co nám svým životem chtěl říci Velký Dobroděj, který se před dvěma tisíci lety v tento den v klidu a míru připravoval na smrt, kterou život nekončí. Je nádherný Zelený Čtvrtek.

Ivo Nevečeřal, TOM Jílové

VODÁCKÉ PUTOVÁNÍ PO ŘECE OTAVĚ

Všichni jsme se sešli v loděnici, ruce plné bágů a stanů. Naložení bagáže a nástup do autobusu, který nás odvázel směr jižní Čechy. Aby cesta ubíhala, začalo se zpívat, i bez kytary jsme si notovali celkem dobře, směr Sušice, kde bylo určeno místo k prvnímu vyplutí po řece Otavě.

Sušice nás uvítala ponurá a zatažená, ale ani to neubralo na dobré náladě. Rozbalení stanů a postavení tábora trvalo dost dlouho, potom následovalo sestavení posádek, převzetí lodí a důkladná prohlídka a oprava lodí. Potom už následovalo spuštění lodí na vodu, nováčci se museli naučit zacházet s pádlem, aby posádky ovládali loď co nejlépe. Těm, kteří základní výcvik zvládli, bylo umožněno sjet šlajсну, semtam se i někdo cvaknul, ale to už k výcviku patří. Po skončení tréninku, vytření lodí a jejich úklidu na určené místo, se už očekával jen pokyn k večeri. Poseděli jsme u ohně, kde jsme se dopodrobna dozvěděli, co nás čeká po celý den putování po řece. Bylo to bezvadné a tak jsme si přáli, aby se nám vydařilo i počasí. Večerní hygiena a uložení do spacáků, tím končil první den našeho putování po řece.

Slovem budiček nás Ota vytáhl ze spacáků, následovala rozsvíčka a kruté raní mytí ve studené řece. V kotlíku již voněl čaj a usmívala se na nás snídaně. Potom již následoval přesun autobusem ze Sušice do Antíglu. Počasí nám zatím přálo. Nejen, že se udělalo vedro, ale k tomu se přidalo i příšerné dusno. Jenže při pochodu v lese to nevadilo, skutečněli překrásnou túru na Tríjezerní slatě. Tím, že byl zrušen vojenský prostor, jsme mohli pokračovat ve šlapárně po břehu Tetovského (plavebního) kanálu až ke Křemelné. Dozvěděli jsme se plno zajímavého. To, že byl postaven v minulém století pro plavbu dřeva. V lese mezi kanálem a Křemelnou jsme viděli stavbu lesních mravenců, mraveniště bylo asi metr vysoké, vedoucí sám byl udiven velikostí. Takové ještě neviděl. Po břehu Křemelné jsem se dostal na soutok s Vydrou. V Křemelné nás překvapily přírodní příčné prahy, které vytvářely krásné kaskády. Neodolali jsme smočít si nohy a prozkoumat tok tak krásné řeky, jako je Křemelná. Po krátkém odpočinku a čekání jsme na sedli v Čenkovy pily do autobusu a odjeli zpátky do Sušice. Večere po celodenním výletě chutnala znamenitě. Krátce jsme poseděli u ohně a pak hupky dupky do spacáků. Všichni jsme ten večer usnuli jako dudci.

Následující den po rozsvíčce, hygieně a snídani jsme vyvezli lodě do Rejnštejna a sjeli si tréninkové úsek Rejnštejn - Sušice, prvních pár kilometrů putování bez bagáže. Připádlovali jsme se to do tábora po proudu celkem bez námahy, až na přenášení přes jezy. Po krátkém

odpočinku, vysvětlení chyb, kterých jsme se dopustili během plavby, následoval trénink na šlajсну, souhra posádek, základ dobrému průběhu plavby. Díky tomu, že na zádi byl zkušený vodák a že trénink proběhl celkem dobře, vedoucí byl spokojen, takže jsme mohli vyrazit na putování. Ráno po rozsvíčce, hygieně a snídani nastal toužebně očekávaný den. Sbalili jsme stany a věci do loďáků a to vše do lodí a vypluli. Loď nám o pár kilo ztěžkly, takže se stalo, že jsme v jednom úseku, kde se voda rozlila v širším korytě jsme museli vystoupit a jít za lodí. Naštěstí úsek Sušice - Rábí není

Otava 1. května 1994 tekla svižně. Možná až moc.
Více v článku Lidy Voborníkové "STANE SE".

doluhý, jen 9 km. Po dobu plavby jsme očekávali, kdy se nám objeví hrad, náš cíl. Ten se samo sebou objevil. Stál honosně na kopci a vzhlížel na své okolí. Na nově zbudovaném vodáckém tábořišti jsme postavili, obstarali dřevo na oheň. S chutí s chutí jsme poobědvali a po krátké siestě nás čekaly soutěže ve vodáckých dovednostech. Konfickování, traverzování přes řeku, hod házcím pytlíkem na cíl (pomoc tonoucím), hra na minolovku, kde se ukázala sebranost posádky - jak dovedou manévrovat s lodí, skok do neznámé vody. Nikdo nevyhrál, nikdo neprohrál, ale bylo to hezké a zábavné a přitom poučné. Po večeri jsme se sesedli a místo kytary jsme si vyslechli čtení z knížky "Proč bychom se netopili, aneb vodácký průvodce pro Ofélii". Knížka nás provázela celou cestu putování. Dýchla na nás její nostalgie, že se nám ani nechtělo do spacáků.

Ráno nám sluníčko přálo a tak jsme se vydali k hradu Rábí. Na hradě z výkladu jsme se dozvěděli mnoho zajímavého. Odpoledne s rutinou cestovatelů jsme zbalili tábor a po řece jsem odpuli na další tábořiště. Pod Horažďovicemi u nově opraveného jezu jsme se utábořili. Je zde možno trénovat na šlajсну a na louce jsem si mohli zahrát softball. Večer při praskajícím ohni, jsme vyslechli další část četby. Na to se všichni moc těšili. Měli jsme potom se stanec co rozebírat.

Ráno jsme začali balit. Počasí se změnilo a

již nebylo tak hezky, pláštěnky nahoru, aby byl po ruce, čeká nás cesta do Strakonice. Ota mě pravdu. Po cestě nás chytil pěkný slejvák, takže do Strakonice jsme přijeli mokří jak hastrmani. Tábořiště našlapané vodákama, ale i tak jsme našli vhodné místo pro stany. Stan vedle stanů a tak jsme sni oheň nerozdělávali. Zbytek dne bylo volno, odpočívalo se a snažili jsme usnout si věci. Ráno po snídani jsem se šli do města podívat do muzea, kde je stálá výstava tač dudáckých dechových nástrojů a loutkového divadla J. Skupy "Spejbla a Hurvíňka". Po obědě další cestování, tentokrát jen kousek d

Štěkně. Výborné podmínky pro trénink na šlajсну, škoda že je tu tak plno!

Všichni ráno pospícháme s balením. Čeká nás nejdlejší úsek naší cesty se zastávkou u Sudoměře, k pomníku Jana Žižky. Tábořiště na soutoku s Blanici, počasí se vyjasnilo tak povinná hygiena - všichni do vody a důkladná očista. Potom sehnat dřevo na táborák a opékat buřty. Večer u táboráku hodnocení posádek celého putování, každý dostal něco na památku za největšího Čochtana, za nejlepší kuchy, nejlepší posádku. Vedoucí Ota byl rád, že putování proběhlo ke spokojenosti nás všech, i újmou na zdraví, a že budem rádi vzpomínat putování po zlatonosné Otavě.

Poslední den jízdy, ráno bez rozsvíčky, snídani důkladné sbalení věcí. Čeká nás krátké putování do Písku. Odeslání lodí a přijede autobus návštěva města. Pak ve chvíli jsme se naposledy zasmáli nad koncem knihy, která nás provázela po řece. Naložili jsme bágly, nasedli do autobusu a každý oddal svým vzpomínkám, které mu zůstaly krásné prožité prázdniny na vodě.

auto

(Lidičky, tenhle článek nebyl podepsaný! Ne pomínejte, že na obálky s vašimi dopisy se vrací několik lidí a rozeberou si, co komu patří - finální příspěvky do Tomíka, evidence oddílůproto píšete každý list a orazítkujte ho oddílovým razítkem. Autorem, ozvi se, čeká na tebe knížka!)

STANE SE ANEB ZKÁZONOSNÁ OTAVA

CO SE MŮŽE PŘIHOdit NA VODĚ

Je to už téměř roztockou tradicí, že na naše první vody vyjíždíme na přelomu dubna a května.

Tak tedy. Bylo něco kolem 18.00hodin, když náš autobus stavěl v Dejvicích u menzy, abychom přibrali pražskou část oddílu. Zdravíme se a konečně opouštíme Prahu. Cesta je dlouhá, zpíváme ... Postupem času přecházíme na anekdoty a Kódl je ve svém živlu.

Když poznáváme šumavskou přírodu, je už tma. Nevím, jak bych Šumavu charakterizovala. Kdo v ní neprožil aspoň pár dní, stejně nepochopí. Lodě jsme vyložili v Rejštejně, nechali u nich hlídat tři kluky a sami jsme dojeli autobusem o pár kilometrů pod Rejštejnu, kde jsme se utábořili v kempu. Nálada byla dobrá, zpívali jsme, četli, Tomáš nám vyprávěl ...

Ráno jsem sbalili loďáky či mařeny, které oběťavá Háňa hlídala. (Dodnes na ní mám podezření, že něco tušila!) Zbytek se poměrně vesele vydal proti proudu k lodím. Kluci už nás očekávali a tak jsme si rozebrali loď, vesty a pádla a nasedli do lodí. Všichni vypadali velice spokojeně, a tak jsme vyjeli vstříc našemu, jinak se to ani nedá nazvat, osudu. Po necelých pěti minutách se totiž před námi objevila mohutná peřej. Řeka se zde stáčela doleva a ta největší peřej byla v těsné blízkosti skály. Přede mnou horlivě kormidlovala Jímalka, a tak jsem si řekla, proč ne?

Co se dělo potom, je docela stručné a jednoduché. Vjeli jsme do vířící vody: kohout, zábalák, vracák a já nevím, co všechno to bylo. Já jsem pouze viděla zmítajícího se Kódlu na přídi lodí, zabírajícího do vzduchu a pak už jsem jen cítila studenou vodu a unášející proud. V jedné ruce jsem držela pádlo, v druhé se mi koňadra zařezávala do ruky a ještě jsem se naivně snažila dostat na břeh. Nejdříve se mi snažila pomoci Eva, která mi z jednoho skaliska hulákajíc něco o moji záchraně podávala ruku. Budka o pár metrů níž byla úspěšnější. Původně jsem se obávala, že mě přes zachvat smíchu také nezachytí, ale trošku se uklidnila a zvládli jsme to i s lodí a pádlem. Po určitém úsilí jsme se dotali a další kus níž, kde byli ostatní a lízali rány. Jak na lodích, tak na tělech. Přidali jsme se. Kluci museli vytáhnout dvě loď, které se nabalily na kámen, lanem. Vypadalo to docela hrůzostrašně: urvaný límeček, postrádali jsme pádla, sedačky ... někteří chytráci i oblečení, někdo i hodinky. Udělalo se přibližně sedm lodí z patnácti a poměrně hodně jich mělo šrámy, díry, trhliny... Dali jsme nejnutnější dohromady a sjeli na tábořiště, kde jsme nocovali. Po obědě jsme naložili bagáž a jeli s novým elánem dál. Nám s Reném byla přidělena děravá loď, prý, že jsme lehčí. No, dalo by se o tom pochybovat (René je přece korba!), ale brali jsme to s humorem a s optimismem.

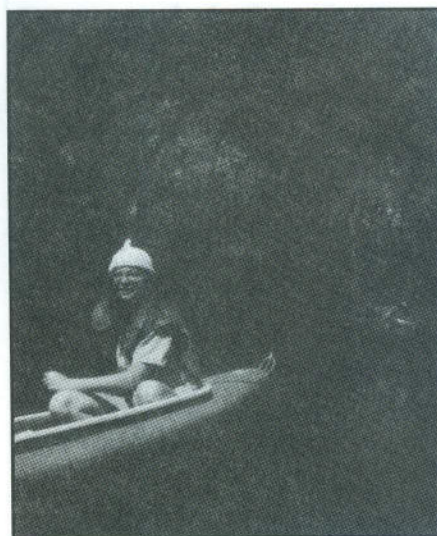
Do další zrádnější peřeje jsme vjeli s hodně

plnou lodí, a tak jsem s cvaknutím počítala. Vyrovnávali jsme docela statečně, ale voda je živel s velkým Ž. Naštěstí už pod peřejí čekalo několik lodí, a tak nám byla poskytnuta rychlá pomoc. Nejvíce to odnesla chudák kytara, která měla i přes to, že jsem jí stačila před otočením chytit, promáčený obal. Tentokrát nebyly materiální ztráty žádné, udělaly se asi čtyři lodě. Rozhodli jsme se tábořit u Anína, i když jsme měli dojet až někde pod Rábí, kde jsme tábořili už minulý rok. Nikomu to nevadilo, byli jsme promáčení až hrůza a o modřinách radši mlčím.

Do večera zbývalo hodně času. Vedoucí se šli vzpamatovat k Sirotkům a my jsme šli s Pepíkem hrát soft. Večer u ohně se opět zpívalo. Přes noc nás (ty, kdo spali pod širákem) probudil déšť a tak jsme se museli přesunout do stanů. V neděli ráno jsme pomalu sbalili, někteří (tři lodě) jely v čele s Tomášem dál do Horažďovic, kde na nás měl čekat autobus. Pro jistotu jel ještě Jóna vlakem taktéž do Horažďovic. Nakonec jsme pár statečných vodáků naložili pod Rábím a jeli domů, do Prahy...

Výprava to byla, i přes velké ztráty, pěkná. Samozřejmě, že to mohlo dopadnout stokrát lépe, vlastně jsme ujeli sotva 10 km?! Nikdo ale myslím nelituje toho, že jel. Chybami se člověk učí a nám nezbyvá než doufat, že se nám příště nestane. Hrozně nerada bych se mylíla.

Lída Voborníková
TOM 5208 Svišti Roztoky

Autorka článku Lída Voborníková coby otrlá kormidelnice lodi KALVODA.

Přátelé, jezdím na vodu už 15 let, ale takovou smůlu jsem nezažil. Až pojedete Otavu, udělejte tam za nás na 107 říčním kilometru křížek. Vody bylo vcelku dost, ale smůla, smůla, smůla ... Ty lodi nabalené na šutru, lano na vytažení lodí jsme museli přičít ze statku, voda ledová jako tisíc jehel ... Starý pardál zvaný Sovět (občanským jménem Jan RUS) ztratil pověstné hodinky s plašičkou proti žralokům ... A pak měsíc lepení, než byla naše flotila zase O. K.

Musím ale přidat ještě jednu vodáckou zvěst: Vltava. Před deseti lety stoka, dnes skvostná řeka, kterou se nemusíme bát jet ani pod Krumlovem, resp. pod Větrní.

Pokud váháte, vy, kdo s oddílem vodu dělat teprve začínáte, nelitujte času ani peněz a vyražte na naši nejkrásnější řeku. Ideální je jaro nebo pak časný podzim, kdy má řeka dost vody a málo vodáků ... Vyšebrodská šlajsna je čím dál hezčí, dá se tam blbnout v proudu, děti si ji mohou splout na vestách ... Nenechte si ujít klášter ve Vyšším Brodě - stojí za to, nově jsou přístupné knihovny sály s důmyslným bezpečnostním systémem ... Šlajsna v Rožmberku je něco obdobného, skvělý jez, hrad, výborná pekárna ... Tábořit lze v Branně (v červnu to bylo relativně v klidu, dosud grátis). Perlou první části putování je Český Krumlov. Město už dávno není chátrající ruinou z bolševických dob: pryč je Myší díra s náročným přenášením (pro mořské vlky je zde ale náhrada - hospůdka Růmyší díra) - v Krumlově jsou dva jezy a pak něco jako půl jez, totiž zúžení řeky do ostré zatáčky, kde vám voda pohoupe loď a zpestří vám plavbu. Hradní jez je sjetelný pouze v singlu, nejlépe bez bagáže, nechcete-li riskovat cvaknutí v zábaláku či mohutném vracáku na konci šlajsny. Vlastníte-li raft, dá se na něm ve šlajsně donekonečna dovádět.

Nemůžu nedoporučit krumlovský amfiteátr, totiž otáčivé hlediště. Já v něm viděl na začátku prázdnin Shakespearův Sen noci svatojánské v Menzlově režii a byl jsem téměř v euforii - kulturní zážitek roku. No a hospůdka Na louži se stylovým zařízením z 30. let, kde znají dobře vařit a dokonce se (písemně) vyjadřovat opravdu jako před 60 lety ... Oceníte vy i dítká!

Když dodám, že ve Zlaté koruně je v novém jezu výtečná retardérka a že pro kulturymilovné je další možnost v klášteře Zlatá koruna, budete mě mít za agenta povodí Vltavy.

Ohře, kterou jsme s oddílem sjížděli v parném týdnu od 9. července, nás trochu zklamala. Tekla líně, třebaže sjížděná byla. Kilometráž už nejméně pět let nesedí, vyznačené jezy neexistují. Co na to příslušná sekce KČT? Vpravdě atraktivní je úsek kolem Lokte a Svatošských skal, městečko Loket včetně hradu stojí za shlédnutí. Pokud mohu případným zájemcům radit, jeďte řeku až cca 10 km pod Chebem - první úsek je poněkud nudný.

Neváhejte, voda je prima!

(ton)

✿ OHLASY ✿ JARNÍ VODÁCKÝ SEMINÁŘ

V červnové KŘE jste si přečetli hodnocení vodáckého semináře od jednoho z pořadatelů, Ivo Nevečeřala. Dnes připojujeme názor vedoucích TOM Stopy z Golčova Jeníkova.

Na sněmu v Roztokách jsme se dozvěděli že Rada mládeže pořádá seminář základů vodní turistiky, který je určen zejména pro ty, kdo se nevěnují vodní turistice a pro turistiku pěší, cyklo či lyžařskou se zatím nedostali k vodě. I my s našimi tomíky jsme absolvovali už kdeco, ale na vodu jsme neměli ani čas, ani vybavení. Proto jsme se také přihlásili a po doručení informací jsme vyjeli v pátek 13. května 1994 na Sázavu. Vystoupili jsme v železniční stanici Jilové u Prahy, sešli z kopce na Žampach a dorazili k loděnici, kde jsme se setkali s vedoucími TOMů z Blanska, Uherského Ostrohu, z Hradce Králové ... Sotva jsme stačili postavit stan, v loděnici už bylo seznamovací sezení a pak teoretická část, tedy žádné nudné povídání, ale řada praktických rad. Ráno jsme si zapůjčili lodě a pod bdělým okem členů TOM Táborníci z Jilového jsme začali na Sázavě poblíž loděnice cvičit základní záběry.

Vzduchem létaly pojmy, které jsou pro suchozemského turistu zpočátku nepochopitelné a pak těžko proveditelné, nicméně většina postupně dělala pokroky, a tak se už odpoledne někteří sami, jiní v deblu s instruktory vydali na splutí úseku mezi Týncem a Žampachem. Těch, kdo se s lodí neotočili, bylo minimum, většina se koupala i víckrát, je to ostatně podle klasifikace obtížnosti vodních sportů WWII čili voda mírně těžká. Suchý zkrátka nepřijel nikdo, nikdo se ale taky nezranil (nepodceňovali jsme ne bezpečí a měli vesty a přilby) a vše proběhlo bez závad.

Večer jsme poseděli u ohně a v neděli jsme sjeli další kus Sázavy, tentokrát z Žampachu do Pikovic, dohromady to bylo s včerejškem 18 km a 9 jezů.

Když jsme na tuto akci jeli, nevěděli jsme, do čeho vlastně jdeme, ale v závěru jsme byli spokojeni. Víkend na jvodě se povedl a každý se tam jistě něco nového přiučil.

Navíc bylo výborné a na první polovinu května nezvykle teplé počasí, takže ani příliš nevadilo, že jsme byli od rána do večera mokří. Akce proběhla perfektně, byla organizačně i materiálně výborně připravena. Na tom má největší zásluhu vedoucí semináře Ivo Nevečeřal. Vydání podíl na dobrém průběhu mají i členové jeho oddílu, kteří nám leccos ukázali a mnohým z nás pomohli projet i ty nejtěžší jezy.

Jejich oddílů patří dík i za zapůjčení všeho vodáckého vybavení.

Takže díky Ivo, Vito, Terezo, Jirko. Ahoj a zase někdy na vodě nashledanou.

TOM STOPY Golčův Jeníkov
V. Holá, J. Holý

ZDAŘILÁ AKCE NON - STOP CYKLOPŘEJEZD ČESKÉ REPUBLIKY

VÝSLEDNÁ ZPRÁVA O KONÁNÍ AKCE
NON-STOP CYKLOPŘEJEZD ČR
30. 3. - 2. 4. 1994

Akce se zúčastnilo 35 přímých účastníků z TOM 2713 Roháči KČT Kladno, TOM 1310 KČT Frýdlant n. Ostravicí, TRIATLON Kladno.

Nejmladším přímým účastníkem bylo 12 let.

Doprovodné akce pro veřejnost konané v Kladně v době průjezdu skupin se zúčastnilo 105 dětí.

Byly kontaktovány tři zahraniční skupiny turistů k setkání na společných hranicích, ze SRN skupina mládeže organizovaná Verantworflicher Internationaler Jugendaustausch, Herr Krug, Stadtverwaltug, Zwickau Postfach 4908 001 ZWIKAU, v Polsku byla navázána přímá spolupráce se skupinou organizovanou pod Centrum mlodziejy Im. Dr. H. Jordan U. Krowoderska 8-31 - 192 KRAKOW.

Ze slovenské strany se setkání zúčastnil TOM Čadca pod vedením p. Homolu, organizovaný v SÚ TOM. Přímá spolupráce stímto oddílem byla navázána prostřednictvím Slovenskej únie TOM Dom športu, Junácka 6, 832 80 Bratislava.

Skupiny urazily 781 km za 56 hod 26 minut. Skupina č. 1 překonala při přejezdu Jeseníků třikrát nadmořskou výšku 1000 m.

Prodloužení trasy oproti plánované bylo způsobeno uzávěrami silnic a následnými objížděkami /např. Stará Boleslav - výstavba dálnice/, blouděním skupin /např. Sokolov - přestavba centra města, Moravský Beroun dtto, chybné údaje v turistických mapách při hranicích s SRN/.

Státní hranice na Trojmezí u Hřavy dosáhl značně prořídilý peloton /fyzické vyčerpání, odstoupení kvůli počasí/ 2.4. 94? v 8. hod 26 min.

Během trasy propadly skupiny zpoždění oproti plánu o 6 hodin 26 minut, které bylo způsobeno jednak výše uvedeným prodloužením trasy o 116 km, jednak zhoršujícími se povětrnostními podmínkami, které vyvrcholily v noci z 1. na 2. 4. 94? sněžením, které za úsvitu přešlo v mrznoucí déšť.

Z těchto důvodů opustila hranici i zahraniční skupina před příjezdem hlavního pelotonu.

Akce byla pořádána na podporu uzavření smluv o malém pohraničním styku. Tuto smlouvu se SRN měl Parlament ČR schvalovat na své poslední schůzi před konáním NON-STOP CYKLOPŘEJEZDU. Bohužel jednání o této smlouvě se na porad jednání nedostalo, což mělo vliv na postoj německé skupiny k setkání na bývalém Trojmezí, jelikož vzájemný vstup na území v tomto prostoru by byl protizákonný.

Z akce byl zaslán oficiální podnět MZV při vládě ČR k iniciování zahájení jednání se všemi sousedy ČR o vzájemném schválení smluv o malém pohraničním styku.

Z akce byly pořizeny dva krátké TV šoty oblastní redakcí RTV v Hradci Králové pro pořad TV NOVA "Snídaně s NOVOU", a dokumentární videofilm, který byl zaslán všem spoluorganizátorům a sponzorům akce.

Reportáž z akce byla zaslána k uveřejnění redakcím kmenových časopisů Turista, Tomík.

K propagaci KČT byly využity propagační materiály, vlaječky a samolepky, věnované VV KČT, předány uvedeným zahraničním skupinám, a doprovodné vozidlo, které v průběhu akce projelo s logem KČT přes 180 měst a obcí ČR.

Všechny oficiální materiály nesly logo A-TOM jako jednoho ze spoluorganizátorů akce.
Kamil Podroužek, TOM Roháči Kladno

NON-STOP CYKLOPŘEJEZD

ÚRYVKY Z CESTOVNÍHO
DENÍKU

30.3. ČTVRTEK 15.43 V Kladně na nádraží

A je to tady! Vlak nevyhádá tak narvané, jak by se na odpolední spoj slušelo. Házím dovnitř bágla a pak sebe. Jmenuji se Pavel a jsem mechanikem první skupiny. Kromě všech možných klíčů, šroubů a matek mám sebou taky pixi špičkové vazelíny. Zrovna dneska jsem přivez. U nás s ní mažeme traktory. Kdybyste potřebovali vazelínu, tak si klidně řekněte.

Taky by mohli alespoň zamávat, když takhle stojíme. No konečně! Ahóóó. Brali vůbec svačinu na cestu? Kluci jo, těm jsem dávala, ale Hop přišel pozdě. No, budou muset nějak poradit. Mě totiž musí poslouchat všechno jídlo, od multivitaminu až po poslední brambor. Říkájí mi Kulička. Zdar!

31.3. PÁTEK 1.48 Kdesi v lese u západní hranice

No nazdar! Už jsem zase po kolena v blátě a to sedím na kole. Tady měla být podle mapy asfaltová silnice. Nikde ji nevidím! Sakra. Zase přes cestu kláda. Jestli tu zatracenou hranici nenajdeme tak to všichni svedou na mně, protože jsem navigátor. Krucinál, kdyby alespoň nebyla taková tma.

31.3. PÁTEK 4.12 Loket

To je krásný výhled na východ slunce. Nezevluj, kde co lítá a koukej se radši na cestu nebo skončíš ve škapř. A nikdo tě tu nenajde, protože jsi patnáct kilometrů od plánované trasy. Kruci, kdyby alespoň nebylo to zpoždění, a já na Lokti místo v Bečově. Ne, nesmím být pesimista, snad se z tohohle kufří vyklubá zkratka, díky které dojedeme o dvě hodiny dřív. Ale, nevažuj o volovinách a raději šlapec, ať dojdeš ostatní.

31.3. PÁTEK 11.50 Rabštejn nad Střelou

Lidi, zdrhejte! Jedem z kopce! To je bezva sjezd, takhle jezdit mě docela baví. Táhle dole je nějaký most a dost úzký. No, snad není tak úzký, abych se na něj netrefila. Hlavně nesmí jet auto v protisměru, jinak má smůlu, protože ho vytlačím ze silnice do řeky. Pohoda. No nazdar, nějaký plánovaný krpál, čtyřicet stupňů do kopce! Jde to! Jde to!? No, jak komu Máro! Co to? Aha, to mi zas spadnul řetěz. Jak to teď rozjedu, když je takový stoupák? Asi pojedou po svezích.

31.3. PÁTEK 16.08 Kladno

Už je to jenom kousíček, musím na to pořádně šlápnout abych dofrčel k Labyrintu dřív než Mára. Uhněte paní, nebo vás přejedu, nevidíte že spěchám a už zas mám průměrnou rychlost pod třicet. Tady to rozjedu a dole budu doufat že mi auta dají přednost. Uf, vyšlo to. Asi se mě lekli. Tady zahnu a již budu na místě. Co to? Plná ulice lidí, samé děti?! A hrají nějaké hry! A mají kola, koloběžky a tříkolky. To jsem nečekal! No, našťastí opouštějí dojezdovou dráhu dobrovolně a rychle, akorát by u toho nemuseli tolik řvát a místo toho by mi mohly raději zatleskat, že jsem jim předvedl tak skvělý světový rekord. Jsem tu z naší skupiny první. HURÁ!

31.3. PÁTEK 22.37 Lysá nad Labem

Krucipísek, je tu sice hezké náměstí, ale aby sem dali ceduli se šipkou do Kostomlat, to je ani nenapadne. No, zkusím tuhle silnici do tmy, snad to bude ona. "Pojedte, je to určitě tudy."

Snad mi uvěřili a doufaj, že jedeme správně. Sakryš! Nějaká vrata přes silnici. "Vraťte se, tady jsou vrata od pivovaru! Zkusíme tu silnici vlevo, to bude určitě ona". A žádné legrácky, Apríla bude až za hodinu a půl! Kdo se tady má vyznat, tma jako v ranci, nevidím na dva kroky, jsem tu poprvé, mapa lže, cedule tu nejsou, lampy nesvítí, náhodný chodec na optání žádný, určování světových stran obtížné...

1.4. SOBOTA 1.18 Orlické hory

Šlapu již tři hodiny do kopce a jsem HOTOVÁ. Hm, a krom toho jsem ještě zkušený mechanik.

1.4. SOBOTA 12.32 Jeseníky

Je to k vzteku, již půl hodinu supím k Červenohorskému sedlu a sedlo nikde. Alespoň že už řídnu smřčky. Musím vydržet, jinak nedostanu banán. Co to za mnou vrže? Aha, to je Hop, už mě dohání. Ale na mě si nepřijde, já jsem lepší a tudíž rychlejší. A mám navíc talent. Kruci, přece nějak zpomaluji. Musím vydržet, už to nemůže být daleko, když tady v pangejtu leží sníh. Jen pár serpentýn a už tam musím být, pro ten banán to musím udělat. Když přežiji tohle, tak pak už to musí být pohoda. Mára není vidět, asi ho chytli křeče a teď se válí dole v údolí. Kdyby mě nepronásledoval Hop, měl bych vítězství v kapse. Nesmím mu dát šanci, jinak mi nedá Veverka banán. Co to vidí oči mé, že by nějaké stavení? Buďto je to Červenohorské sedlo, nebo fatamorgána. Ha, už vidím v dáli vrchol. Musí to být vrchol, ten lyžař, co jsem ho právě předjel tam mřít také. Je to vrchol. Hop nějak přidal! Nesmí mě dohnat, jinak nebudu mít svačinu. Já už nemůžu... ale musím! Už jen pár metrů. Já snad umřu. Už jen pět metrů. Musím jet! Už jen jeden metr. Hurá, jsem první! Horská banánová prémie je moje!

2.3.1994 NEDĚLE 7.02 Hřava

Je krásné ráno, místy přízemní mrazíky, vytrvalý déšť. Unavené spáče budí v Mostech u Jablunkova první skupina. Jejich strhané tváře neprozrazují nic. Bodejť by ne, už jen dvanáct kilometrů bez bloudění k Trojmezí. Tam je cíl naší cesty. Zpola rozespalí vytahujeme naše oblíbené dopravní prostředky z AVIE a odjíždíme kamsi směrem na východ. Pravda, né všichni. Mnozí jsme již zdecimováni, vyčerpáni, či jinak postiženi, a musíme být odvezeni na místo určené doprovodným vozidlem. Je to sice pohodlnější, ale zdaleka na bezpečnější, vzhledem k pokročilé únavě řidiče, kterému se pro jeho aviatickou zálibu letů s autem přezdíval pilot. Po kilometru jízdy se nám zjevila slovenská celnice, a my nevěděli kudy kam. Mapu jsme měli, ale v daném prostoru neodpovídala skutečnosti. Po projíždce polem jsme zjistili, že cesta směr Hřava je až za kontrolní zónou. Obsluha celnice nás pustila bez pasů a bez problémů, ale asi jen proto, že jsme tvrdili, že jedeme non-stop až sem až z Aše. Nevěřili nám.

Cesta vede do kopce, a my míjíme naše vytrvalostní běžce. Čvachtá nám v botách a máme vše promočené vlivem neustávajícího deště padajícího z olověné oblohy. Lesní asfaltka nás zavedla až do Hřavy. "Hauréka!" Nejvýhodnější ves naší vlasti je dobytá. Pocity jsou těžko popsatelné, už jen několik metrů nás dělí od státní hranice a od místa, ke kterému jedeme přes celou republiku. Máme sice šest hodin zpoždění, ale jde o to dojet. Zastavujeme u obchodu. Čokoládu, nebo alespoň chvilu nemoknout.

Nikomu už se nechce dál. Jsme přeci na Hřavě, to by mohlo stačit. Chvilu to vypadá, že vůbec na hranici nepojedeme. Kdekdo hledá kompromis. Pak se rozhoupává první a odráží, za ním druhý a pak další. Nikdo nikoho nepřemlouvá, nikdo nic neříká. Každý kdo má ještě sílu jede sám na sebe. Každý, kdo zůstává, zůstává sám za sebe. Přší, mrzne. Po stránkách se valí voda. A slzy. Je třeba se ještě vrátit. Chápu ty, co vzdali těsně před cílem. Ale je třeba ještě dojet. Terén. Bahno a příliš velké měřítko mapy. Tak to ne. Musím to poznat z těch kopců. Kde já bych spojil tři státy?! Potok, hraniční potok. A máme ho! Běžíme, jedeme potokem. Je to jedno, voda je stejně úplně všude. Vede nás řada patníků. Do stráně. A najednou jsou ty řady tři. Je neděle 2. dubna 1994, osm hodin, dvacet šest minut. Zastavuji rozběhlé srdce. Někdo něco říká, někdo něco křičí. Jsem to já. Taký. Tak teď už je doopravdy konec! Spojujeme kruh. Značně prořídly. Ale je v něm ta dálka naší cesty, cesty od nápadu a snu ke skutečnosti.

Děkuji všem, kteří se akce zúčastnili, děkuji všem, kteří nám pomohli akci realizovat, děkuji všem, kteří nám drželi palce.

Poustmen & Boci, Roháči Kladno

NON-STOP cykloprejezd České republiky finančně podpořili:

Asociace TOM, VV KČT, Labyrint ODDM Kladno, KUPRO odtahová služba Kladno, VÁCLAV KAIZR - kovovýroba, klempřství a zámečnictví Kladno, NAM-NAM cukrárna Kladno, SPORTSERVIS - Tatíček Družec.

Děkujeme.

Pacovské dovádění II. ročník

(Noční výsadek aneb noční bloudění
Vysočinou - VII. ročník)

Pořadatel: TOM Pacov, ZŠ Za branou
Pacov, ATOM ČR.

Termín: 15. - 16. říjen 1994,
sraz je v 18.00 u tur. základny v Pacově.

Co Vás čeká: 2 - 8 členné hlídky nastoupí do autobusu, zaváží si oči šátkem a čekají, kdy budou vysazeny do terénu. Po vystoupení otevřou obálku, kde budou mít na lístečku cíl výsadku. Ten bude vzdálen od místa výsadku do 20 km (u některých i dle dohody s vedoucím oddílu). Hlídka při pochodu do cíle nesmí používat zpevněné komunikace (pouze napříč), nesmí procházet městy a vesnicemi, pouze se smí podívat na oznamovací cedulku se jménem. Ke správnému směru mu slouží buzola, mapa instinkt, štěstí, o dvaha a vlastní mozek. Nesmí se s nikým potkat, natož mluvit s výjimkou lesáků, vojáků a policie. Je nutno nenechat doma občanku. Je nutno dát veliký pozor při přecházení železniční tratě, mostu a při násilném přechodu potoků a řek. ZAKAZUJE se chůze po železniční trati a přechod řek po jezzech.

Vybavení: Buzola pro hlídku, mapa Tábořsko a Pelhřimovsko, baterka, náhradní baterie, sváčka, pití šátek na oči a oblečení dle zvyku účastníka a počasí

Finance: Startovné činí 35 Kč a je v něm doprava při výsadku, náklady na organizaci, diplom a v cíli malé občerstvení. Další bude možnost si zakoupit za své. V případě, že se podaří zajistit finance jiným způsobem, bude o to startovné sníženo

Přihlášky: do 10. října 1994 na adresu Ing. Václav Hrobský, Za branou 675, 395 01 Pacov (tel.zam. 0366/258 72)

Různé: v hlídce by měl být jeden starší 18ti let

- případní přihlášení jednotlivci budou sestaveni v hlídky, nebo budou přiřazení k jiné hlídce, nebo jinak po domluvě

- do zakázaného prostoru patří též hospody, restaurace

- návrat do cíle max. do 8.00 hod v neděli

- pro jistotu - akce je ekonomicky průchodná, pokud je minimálně 35 účastníků. Při přihlášených 25 lidech akci rušíme, nebo se domlouváme jinak

- akce se koná za každého počasí

- zájemci z oddílu mimo regionu Pacov a méně zkušené můžeme doplnit našimi staršími členy oddílu jako průvodci

Noční výsadek má svou obrovskou romantiku a když se vše povede, je to moc fajn. Přejeme Vám kus nefalšovaného dobrodružství a jednu malou radu nakonec:

**POSLOUCHEJ NOC A TMU
- MÁ V SOBĚ HLUBOKOU PRAVDU
!!!**

JARNÍM ŠLUKNOVSKEM

Na jeden víkend se malé město Šluknov stalo cílem, kam přijelo mnoho turistů. Proč? Totiž - 16. dubna 1994 pořádal TOM Skaláci ve spolupráci s místním odborem KČT I. ročník dálkového a turistického pochodu Jarním Šluknovskem - memoriál bratří Bienertů.

Turisté přijížděli už v pátek 15. dubna, aby se ubytovali v místní tělocvičně a prohlédli si nejsevernější město Čech - Šluknov. Ti nejvytrvalejší a dálkoplazové se sešli v Děčíně na h. nádraží, aby ve 21.30 vystartovali na nejdelší trasu pochodu, která měřila 100 km. A tak zatímco ostatní spali, dvacítká stovkařů si to šlapala přes Jetřichovice do Šluknova.

Sobotní ráno bylo velmi čilé pro nás pořadatele. Začal totiž start na trasy 10, 25, 35 a 50 km. Gulášovka k snídani chutnala - o tom svědčí rychle vyprázdňený hrnec. Počasí zrovna nepřálo, bylo zataženo a chladno, ale i tak se na trasy vydalo 233 pochodníků. Trasy vedly v blízkosti hranic s Německem, takže děti se potom chlubil, že byly v cizině... Pohraniční pěšinka vedla po hraničních kamenech.

Odpoledne, když se vydávaly diplomy, samolepka a knížečka ofocených starých pohledů Šluknovska, byli pochodníci spokojeni s trasami, o čemž svědčí mnoho krásných zápisů v pamětní knize.

V sobotu večer pak bylo přátelské posezení a v neděli ráno loučení se slovy "Za rok nashledanou".

Z turistických oddílů mládeže se zúčastnili tomíci z Českolipska (Kravaře v Č., Benešov n. Pl., Mimoň) a zvláštní cenu (kniha o lidové architektuře) získal TOM Medvídka 1026 z České Lípy, který představoval nejpočetnější skupinu (17 členů).

Po odjezdu posledních pochodníků se nás dvacet pořadatelů při fotbale dohodlo, že příští

rok místo nejkratší trasy připraví cestu Pohádkovým lesem.

Věřím, že příští rok navštíví náš pěkný a nejsevernější kout Čech více Vás, čtenářů Tomíka.

Egon Wiesner
TOM 1101 Skaláci Šluknov

Lenka Novotná z TOM Bobří ve Svitavách nám poslala fotografii z jarní výpravy svého oddílu (16 dětí a 2 vedoucí). Bobří navštívili Babiččino údolí, pevnost v Josefově a Kunětickou horu. Protože jim počasí přálo,

Atmosféra pochodu Jarním Šluknovskem: historický povoz

nachodili bezmála 40 kilometrů a z pěkného víkendu mají hodně zážitků ...

DOKUMENT

Počet zúčastněných na sněmu
21.-23.1.1994 podle prezenční listiny

Beroun 12	Olomouc 4
Benešov 0	Opava 5
Blansko 5	Ostrava 29
Brno 24	Pardubice 6
České Budějovice 2	Pelhřimov 5
Český Krumlov 2	Plzeň 6
Česká Lípa 18	Praha 19
Děčín 9	Praha - východ 1
Domažlice 3	Praha - západ 1
Frýdek - Místek 6	Prachatice -
Havlíčkův Brod 3	Prostějov 0
Hodonín 1	Přerov 5
Hradec Králové 6	Příbram 3
Cheb 0	Rychnov n. Kn.
Chomutov 2	Semily 2
Chrudim 1	Sokolov 3
Jablonec n.N. 5	Strakonice 0
Jičín 4	Svitavy 9
Jihlava 3	Šumperk 0
Jindřichův Hradec 2	Tábor 0
Karlovy Vary 2	Teplice 2
Karviná 15	Trutnov 0
Klatovy 0	Uherské Hradi.
Kolín 4	Ústí n. Labem 9
Kroměříž 8	Ústí n. Orlicí 1
Kutná Hora 5	Vsetín 7
Litoměřice 10	Vyškov 2
Louny 4	Žďár nad Sáz.
Mělník 2	Zlín 9
Mladá Boleslav 0	Znojmo 2
Most 0	
Náchod 5	
Nový Jičín 2	Bratislava 4 (Šréterovi)
Nymburk 0	
Kladno 7	

Celkem 326, spolu s pořadateli a d. hosty se sněmu asociace zúčastnilo než 350 osob. Údaje o počtu zúčastn. z jednotlivých okresů vycházejí z prezenčních listin.

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

Občanská sdružení se mají čile k světu! Svědčí o tom i časopisy, které vydávají.

➤ Zdařilou sestřičkou pražské Niky, časopisu ČSOP s velkou tradicí, je brněnská Veronica.

Časopis vychází 4x ročně, kromě aktuálních ekologických informací v něm najdete i úryvky literárních děl (v zimním vydání r. 94 např. M. Kundery, Jana Skácela, Josefa Kainara). Grafická úprava je velmi decentní, Tomík se může inspirovat i přiučit ...Objednat lze na adrese VERONICA, p.p.91, 601 91, Brna I, šéfredaktor sídlí v Domě ochránců přírody, Panská 9, Brno, tel a fax 05 42 21 05 61 a sluje M. Kundra.

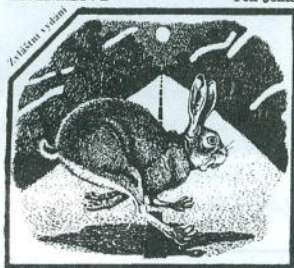
➤ Věra Malátková z České tábornické unie nám zase posílá Stezku, časopis ČTU. Stezka se teprve rozjíždí, ale už teď v ní členové ČTU najdou zajímavé informace, povídání o akcích UNIE atd.

S ČTU kontaktujeme a podnikáme některé společné kroky na poli zdravotnictví a slev v dopravě.

➤ Ještěr, tak slove list Hnutí Brontosaurus, který vydává Michal Plyš Maloveczki (muž, na jehož bedra některá sdružení vložila obstarání pojistné smlouvy - fomulář přílohou tohoto TOMÍKA). JEŠTĚR je čtivý a svou skladbou má k Tomíkovi poměrně blízko. Pokud by měli laskaví čtenáři TOMÍKA zájem o kontakt na vydavatele Ještěra a Stezky, nechť dají vědět na ústředí asociace.

EKOLOGICKÉ STAVEBNÍ
KAMENY

Petr Jokeš

VERONICA

ČASOPIS OCHRÁNCŮ PŘÍRODY
VII. ročník 1993 2. ZVLÁŠTNÍ VYDÁNÍ Cena 19 Kč

STEZKA

Měsíčník
České tábornické unie

Zpravodaj Hnutí Brontosaurus 6/94

JEŠTĚR

PROSBA REDAKCE

✗ razítkujte fotky z druhé strany oddílovým razítkem. Ulehčíte nám orientaci a zamezíte omylu, rozhodneme-li se fotku zveřejnit! Inkoust razítek nechte prosím uschnout!

✗ můžete-li, poslejte příspěvky rovnou na disketě (malé, 3,5 palce), a to přímo na adresu paní Anny Balcerové, Podle Kačerova 4.

Pozor - na tuto privátní adresu pouze příspěvky na disketách, vše ostatní na adresu ústředí.

✗ fotky - vždy preferujeme detailní, ostrý záběr, z jedné akce postačí 2,3 fotky.

✗ nezveřejníme-li váš příspěvek, fotografii, nesmutněte. Třeba pro něj sáhne později, každopádně nám pomáháte tvořit ústřední archiv činnosti TOM, který už teď obnáší dvě mohutné krabice ...

✗ časopis se k vám dostává ve dvou

výtiscích. Prosíme, ať vám neleží oba doma! TOMÍK je určen i členům vašeho oddílu, kolegům, kteří nejsou v adresáři, instruktorům, rádcům ...

✗ díky všem, kdo jakkoliv na náš spolkový list reaguji (ať už pochvalně či kriticky). Dvojnásob díky těm, kdo jsou schopni natukat svůj názor na papír a poslat nám jej, třeba zrovna v obálce, která k vám dorazila s minulou KROU. Stačí jen lípnout známku... Pomůže nám to utvořit si představu o tom, co byste chtěli v TOMÍKOVÍ mít. Nadě Johanisové z ČB díky dvojnásob za všechny materiály, které nám spolu s dopisy posílá, i za náměty ...Kousek z jejího dopisu ocitujeme:

Uvítala jsem stránku o přírodě a ekologii na táboře od Madelaine.. Je dobře, že se zamýšlí nad tím, jak mohou být tomíci při své činnosti ohleduplní k přírodě. Myslím si ale, že nemá tak docela pravdu, když v závěru svého článku říká, že my, obyčejní lidé, nemůžeme přírodě nijak výrazněji pomoci. Myslím, že pomoci může každý z nás třeba tím, že se snaží co nejvíce dozvědět o ekologických problémech - globálních i těch ve svém okolí - a o tom, jak je

může ovlivnit třeba tím, že změní svůj životní styl, že se jako občan bude snažit ovlivňovat politiku své obce a země.

Když už jsme u životního stylu, ráda bych se, Tomáši, zastavila u druhého dílu tvé reportáže Koločava, Koločava v lednovém Tomíku. V závěru se zmiňuješ s mírným despektem o tom, že ve velké, moderní škole v Koločavě chyběly splachovací záchody. Místo toho tam byly tradiční kompostové záchody - kadibudky. Já bych ty kadibudky z hlediska životního prostředí brala spíš jako klad. Splachovací záchod je právě jedním z příkladů, kdy moderní, pohodlné řešení je zároveň řešením neekologickým. Na rozdíl od klasické kadibudky, která má nulovou spotřebu vody a nulový odpad (produkty se vyvážely na pole) je moderní splachovací záchod ekologicky problematický - spotřebuje spoustu vody na splachování a buď znečišťuje potoky a řeky, nebo vyžaduje rozsáhlé stavební práce a investice ve formě kanalizace a - větší - nedokonalých čistítek ...

Poznámka redakce: pokusíme se, aby některé přílohy Tomíka byly tištěny na recyklovaném papíře.

Z VANDROVNÍ KNIŽKY

KONEČNĚ!

Po roce vyhlášíme výsledky literární soutěže TOM

V redakci Tomíka se nám do jara 1994 sešlo na 30 literárních příspěvků:
postřehů z tábora, povídek, fejetonů, životopisů či básniček.

Vybrali jsme nejlepší, dalším zašleme drobnou cenu.

Kajeme se za opožděné vyhodnocení a jsme rozhodnutí oceňovat
vtipné a pěkné příspěvky průběžně - knížkou či jinou drobností.

Pořadí vítězů je následující:

Kategorie A:

1. Lída Voborníková, TOM Roztoky (články Checo, checo a zimní táboření)
2. Autor neznámý, (Ze sešitu nočních hlídek a Ládík)

Kategorie B (dospělí):

1. Ivo Nevečeřal, Jílové (Skaut - náš vzor)
2. V. Hrobský, Pacov (Jak mi šla léta)
3. N. Johanisová, České Budějovice (Davidova pláštěnka)
4. Honza Ťava Moravec, Dubeč (V sídle bájně tety, Skřítek)

Další vyhodnocení bez rozdílů kategorií:

Věra Holá, Golčův Jeníkov

Judita, Hradec Králové

J. Kubeš, Vsetín

Giacomo, Kladno

R. Farana, Ostrava

J. Homolka, Vsetín

Sekáč, Lovosice

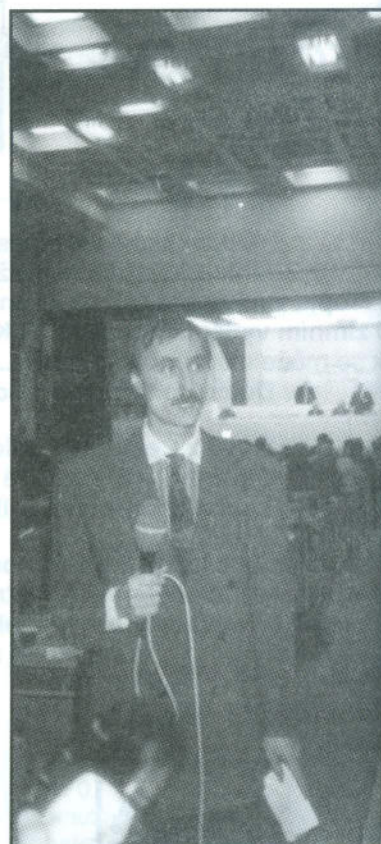
O způsobu předání cen budou výherci vyrozuměni.

Zajímavý námět - podklad pro společný znak
Asociace TOM a KČT nám zaslal p. Karel
Marek z Prahy 10.

Ve svém průvodním dopise mimo jiné píše:
*Vážení přátelé, s velikým smutkem sleduji
občasné přestřelky mezi některými předsta-
viteli obou sdružení. Cíl je přeci jediný:
Vytvářet co nejlepší podmínky pro naši
turistickou mládež, naše tomíky,
naši naději. Chtěl bych proto navrhnout
alespoň malý krůček pro ještě těsnější sblížení
obou organizací. Myslím, že je škoda třístit
síly a nespojit kupř. oba znaky.
Dal by se k tomu myslím využít hezký motiv
z někdejší federální stokoruny, který dle mého
zdařile symbolizuje postoj - bok po boku. Muž
odhodlaného výrazu by mohl znázorňovat
klub, mladší žena s hojností klasů pak
mladičkou asociaci...*

Děkujeme za námět, budeme se jím zabývat
na nejbližším předsednictvu a předáme jej i
orgánům klubu. Pokusíme se též kontaktovat
pana Heřmana,
původního výtvarníka stokoruny.

Muž, který tomíklam v minulosti držel pa-
Vašek Tittelbach, dnes sportovní redaktor TV
na konferenci KČT.

Kudy dál?

Sdělení:

Zájemci o trička se znakem asoci-
nechť napíší p. Balcarové na ústř-
Bílá, černá a fialová jsou prozatím na

FOTKY NA NÁSLEDUJÍCÍCH STRANÁCH DOKUMENTUJÍ AKCI POHÁDKOVÝ LES: 300 PRCKŮ,
POHÁDKOVÁ TOMBOLA, LESNÍ ZVÍŘÁTKA A PAN KRÁL.
BAVÍ SE DĚTI I DOSPĚLÍ! (ROZTOCKÝ HÁJ, KVĚTEN 94)

TOMIK
časopis turistických oddílů mládeže
Vydává Asociace TOM spolu
s radou mládeže KČT
Adresa redakce: A TOM, ústředí,
Mla. Alije, 192/252, 63 Roztoky
Toto číslo připravili do tisku T. Novotný,
P. Hájek a Hájek
Foto obálka L. Chodík, S. Polonský
Komix J. Chodík
Použité fotografie: vedoucí TOM.
Příspěvky jsou přetiskovány bez nároku
na honorář a nevracejí se.
Číslo 7. vychází 25. srpna 1994
Náklad 1 200 výtisků
Uzavěrka dalšího čísla 25. září 1994
Tisk KAVKA Roztoky

JARNÍ DEN JAKO VYMALOVANÝ A NA HRÁDKU V ÚSTĚKU SE SEŠLO NA TŘI STOVKY TURISTŮ. PTÁKOVINY NA POCHODU PTAČÍM DOLEM SE ZDAŘILY, KDO TAM BYL, TEN TO VIDĚL (DUBEN 94)

